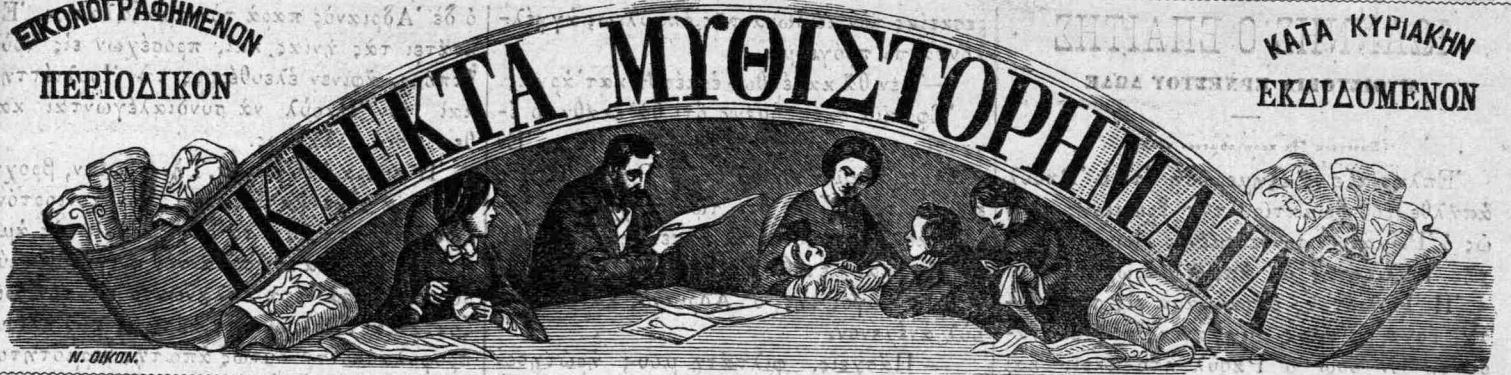

ΕΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ

Η. ΟΙΚΟΝ.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθμὸς 3, παρὰ τὸ
τυπογραφεῖον τῆς Κορίνθης.
Ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας
διὰ γραμματοσήμου καὶ γραστονοκισμάτων

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΙΩΑΝΝΗΣ Ο ΕΠΑΙΤΗΣ, (μετὰ εἰκόνας), μυθιστορία Ἐρνέστου Δουβί, μετάφρασις Tony.
— Η ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ, μυθιστορία Ἀλεξάνδρου Δομά (Συνίτια). — ΤΕ-
ΓΑΜΜΕΝΟΙ ΖΩΝΤΕΣ, διήγημα ELIE BERTHET.

ΕΤΗΕΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

Προσλήρωτα

Ἐν Ἀθήναις: πρ. 5, ἐν ταῖς ἐπιταχταῖς 6
Ἐν τῷ ἑξωτερικῷ φρ. χρυσά 10. Ἐν Ρωσσίᾳ ρουβλινά 4.
ΦΓΛΑΑ: προηγουμένα λεκτὰ 20.

ᾠ! αἰώπησον, αἰώπησον! (Σελ. 408)

ΤΟΙΣ ΚΚ. ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙΣ ΚΑΙ ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΙΣ ΗΜΩΝ

Ἀγγίζοντες τὴν 31^{ην} Οκτωβρίου τοῦ Β' ἔτους τῶν ΕΚΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ, ἀπὸ τοῦ πρώ-
του φύλλου τοῦ Γ' ἔτους ἀρξόμεθα δημοσιεύοντες τὰ ἐξῆς ἐκλεκτὰ ἔργα:

ΓΕΩΡΓΙΑΣ ΣΑΝΔΗΣ:
ERNEST DUBREUIL:
ΕΔΓΑΡΔΟΥ ΠΟΟΥ:
ΑΔΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ:
ΕΥΓΕΝΙΟΥ ΣΤΗ:

ΛΕΩΝ ΛΕΩΝΗΣ νεωτάτη μετάφρασις I. Ἰσιδωρίδου Σκυλίσση.
ΟΛΙΒΙΕΡΟΣ Ο ΝΟΘΟΣ, (μετὰ εἰκόνας), μετάφρασις Σ. Τ.
Ο ΜΑΥΡΟΣ ΓΑΤΟΣ, μετάφρασις Ἐμμανουὴλ Ροῖδου.
Η ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ, μετάφρασις Δημ.
ΣΥΖΥΓΙΟΥ ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ, διήγημα ἐκ τῶν ὀραιότερων τοῦ μεγάλου συγγραφέως.

Ἄσσοι τῶν κυρίων συνδρομητῶν μας ἐπιθυμοῦσι νὰ ἐξακολουθήσωσι ὡς τοιοῦτοι καὶ κατὰ τὸ Γ' ἔτος, παρα-
καλοῦνται, ν' ἀποστείλωσι τὴν συνδρομὴν τῶν ἀπ' εὐθείας πρὸς τὴν διεύθυνσιν τῶν ΕΚΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟ-
ΡΗΜΑΤΩΝ, — συμφώνως τῇ ὀπισθεν δημοσιευομένῃ Ἀγγελίᾳ ἡμῶν — καθόσον διακόπτεται ὀριστικῶς ἡ
ἀποστολὴ τοῦ φύλλου εἰς πάντα μὴ προπληρώσοντα.

Ἡ ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

ΙΩΑΝΝΗΣ Ο ΕΠΑΙΤΗΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΕΡΝΕΣΤΟΥ ΔΩΔΕ

[Συντάξις ἑξ ἑπισημοῦ ἀλλοῦ.]

Ἐπλησίαζε νὰ ἐξημερώσῃ ὅτε ὁ Ῥαούλ ἀπῆλθε τοῦ δωματίου τῆς ἐρωμένης του, ὡς ὁ Ῥωμαῖος, συνδεδεμένος αἰωνίως μετὰ τῆς Ἰουλιέττης δι' ἀπίρου ἔρωτος.

Ἡ Ἰουλιέττη, ὑποκύψασα εἰς τὸν ἔρωτα, ἔσχε στιγμὰς ἀμυχανίας καὶ ἐκστάσεως. Ἐν ὅσῳ ὁ Ῥαούλ ἦτο ἐκεῖ, καὶ εὗρισκετο πλησίον του, μεθυσκομένη ὑπὸ τοῦ ἔρωτος, δὲν ἐσκέπτετο τὰς συνεπείας τοῦ προκπτώματός της.

Ἄλλ' ὅτε οἱ ἀστέρες, ὠχρῶντες εἰς τὰ βάθη τοῦ οὐρανοῦ, ἀνήγγελλον τὴν ἡμέραν, ὅτε ὁ κορυδαλὸς ἐψάλλε τὸ πρωῶν αὐτοῦ ἄσμα, ὅτε τὸ ὄνειρον, εἰς ὃ ἀφῆθη νὰ παρασυρῆθῃ, διεδέχθη ἡ πραγματικότης, ὃ δὲ Ῥαούλ, φρονίμως ποιῶν, ἀπεσῶρθη, ἵνα μεταβῇ εἰς τὸ δωμάτιόν του, τότε ἠσθάνθη ἀλγερὴν κατὰπτωσιν.

Μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης, καίτοι ἀγαπῶσα, εἶχε μεινε ἀγνή.

Ἄλλ' ἤδη ὑπέκλυψεν.

— Ἴδου λοιπὸν αἱ τέρψεις τοῦ παραπτώματος! θὰ τὰς ἀπολαύσω ποτὲ πληρῆστερας; καὶ ἤξιζεν ἄρα γε; . . .

Ἐσιώπησε.

Νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸ θεώρησε βλασφημίαν κατὰ τοῦ Ῥαούλ.

Τὸν ἐλάτρευε.

Καὶ μετ' οὐ πολὺ, συνελθούσα εἰς ἑαυτήν, δὲν ἐθλίβετο πλέον διότι ὑπέκλυψεν.

Ἡ μόνη αἰτία, ἣτις ἠδύνατο νὰ τηροζενήσῃ θλίψιν ἢ τύψιν, ἦτο, ὅτι ἦν ἔγγαμος. Ἄλλ' ὅτε, τοῦ ἐρωτικοῦ ἐνθουσιασμοῦ παρελθόντος, ἀνεμνήσθη τῶν ἀποκαλύψεων τοῦ ἐγκλήματος τοῦ Σαραμί, ἐθεώρησεν ἑαυτὴν ἀπηλλαγμένη πάσης πρὸς ἐκεῖνον ὑποχρέσεως.

Ἡπατήθη. Διὰ τὴν Ἰουλιέττην ἦτο τὸ πρῶτον, τὸ μεγαλειότερον αὐτοῦ σφάλμα. Ἦδη ἐξήγει τοὺς παραδόξους λόγους καὶ τοὺς ἀλλοκότους τρόπους τῆς Σαλβιέττης. Ἀνεμνήσθη τῶν ἀκαταλήπτων λέξεων, ἃς τῇ εἶπεν ἡ νεκρά, καὶ αἰτινες τότε τὴν ἐξέπληκτον:

— «Ἄν ποτε μάθιτε ὅτι σὰς προσέβαλα, συγχωρήσατέ με. Τὸ ἔπραξα ἀκουσίως μου. Μὲ ἠπάτησαν.»

Οὕτως ὁ Σαραμί εἶχεν ἀποπλανήσῃ τὴν χωρικήν, καθιστῶν αὐτὴν ἀντίζηλον τῆς συζύγου του, ὅποτε ἰσχυρίζετο ὅτι τὴν ἠγάπα. Εἶτα ἐφόνευσεν τὴν ἐρωμένην του, συνέλαβε τὸν Ἰωάννην καὶ προσεπάθησε νὰ τον ἀποδείξῃ ἔνοχον! . . . Ὅποιος ἀνθρώπος ἦτο λοιπὸν;

Πολὺ ὀλίγον, ἢ καὶ ποσῶς, ἠγάπησεν αὐτόν διηγήθημεν τὰς αἰτίας. Οὐχ ἦττον ἐξετίμα αὐτόν. Ἦδη τῇ ἐνέπνευε φοικὴν, καὶ ἂν μὴ ἐροβεῖτο ν' ἀτιμασθῇ, θὰ ἐδραπέτευε τῆς οἰκίας της.

Σύζυγος φονέως! Πῶς ἠδύνατο εἶναι ὑποφῆρ τὴν παρουσίαν του;

Αἱ σκέψεις αὗται καὶ αἱ ἀλλεπάλληλοι συγκινήσεις, ἃς ὑφίστατο, ἀπασχόλησαν αὐτὴν ἐπὶ πολὺ, καὶ ἤκουσε μετὰ δυσκα-

ρῆσει τὸν κώδωνα τῆς ἐπαύλεως, ἀγγέλοντα τὸ πρόγευμα.

— Δὲν θὰ κατέλθῃ ἐσκέφθη κατ' ἄρχας.

Ἐφρικία σκεπτομένη ὅτι θὰ ἐκάθητο ἐναντι τοῦ δολοφονοῦ συζύγου της. Ἐν τούτοις ἀναμνησθεῖσα ὅτι ὁ Ῥαούλ θὰ ἦτο εἰς τὴν τράπεζαν, ὅτι τῷ ὑπεσχέθη νὰ τον ἴδῃ ἐκεῖ, ἀπεφάσισε νὰ κατέλθῃ. Ἐνεδύθη ταχέως καὶ μετέβη εἰς τὴν αἴθουσαν.

Ὁ σύζυγός της, ὁ Ἀδριανὸς καὶ ὁ Ῥαούλ ἀνέμενον.

— Πάσχεις, φιλιότη μου; ἠρώτησεν αὐτὴν ὁ Σαραμί μετ' ἐνδιαφέροντος. Εἶσαι πολὺ ὠχρά.

— Ἐκοιμήθην κακῶς, ἀπήντησε κατανικῶσα τὴν ἀποστροφὴν, ἣν ὁ ἀνθρώπος ἐκείνος τῇ ἐνέπνευεν.

Ὁ Ἀδριανὸς τῇ ἔτεινε τὴν χεῖρα καὶ τὴν ἠρώτησε περὶ τῆς υἰείας της.

Ἐψιθύρισε αὐτῷ λέξεις τινὰς καὶ εἶτα ἠτένισε τὸν Ῥαούλ.

Ὁ νεανίας διετέλει ἐν ἡδείᾳ μακαριότητι, ἣτις ἐπειτα τῆς εὐδαιμονίας, ἦν χορηγεῖ ὁ ἔρωσ. Ἐκείνη ἀνεκάλυψεν εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς του τὸν ζωογονοῦντα αὐτὸν ἔρωτα. . . . καὶ ἔκλεισε τοὺς ἰδικούς της, οἵοιτε θαμβωθεῖσα.

— Ὡ! νὰ ζῶ μόνη με ἐκεῖνον! ἐψιθύρισε.

Ὁ Σαραμί τῇ προσέφερε χαριέντως τὸν βραχιόνα, καὶ τῇ ὑπέμνησεν οὕτως ὅτι εἶχε σύζυγον καὶ καθήκοντα. Οὐδέποτε ὑπῆρξε μᾶλλον εὐχαρῖς. Οἱ περὶ τῆς ἀνακρίσεως τοῦ ἐγκλήματος φόβου τοῦ δισκεδάσθησαν. Κατώρθωσε νὰ πείσῃ τὸν πρόεδρον ὅτι ὁ φονεὺς τῆς Σαλβιέττης δὲν ἠδύνατο νὰ ἀνακαλυφθῇ, καὶ οὕτως ἡ ὑπόθεσις αὐτὴ κατετάσσετο βαθμηδὸν καὶ φυσικῶς μετὰξὺ ἐκείνων, ἃς ἡ δικαιοσύνη ἀδυνατεῖ νὰ ἐξιχνιάσῃ, καὶ αἰτινες μένουσι κεκρυμμένοι ὑπὸ τὸν πέπλον τοῦ μυστηρίου.

Ἦτο τοσοῦτον ἀτάραχος, ὥστε ἡ Ἰουλιέττη συνέλαβεν ἀμφιβολίας περὶ τῆς ἀληθείας τῶν ὑπὸ τοῦ Ῥαούλ διηγηθέντων.

— Εἶναι ἀδύνατον, εἶπε κατ' ἑαυτήν.

Τοῦ ἀνθρώπου τούτου τὴν συνειδήσιν δὲν βραρύνει ἀπαίσιον ἐγκλημα.

Καὶ ἐν τούτοις, ὁ Ἰωάννης ἐβεβαίωτο τὸ ἐναντίον.

Τί νὰ πράξῃ; Ἀπεφάσισε νὰ ἴδῃ τὸν ἐπαίτην καὶ νὰ ἔλθῃ εἰς ἐξηγήσεις μετ' αὐτοῦ.

— Ὁ κύριος Ῥαούλ Ῥιβέιρα, ὁ ἀναχωρήσας τῆς ἐπαύλεως. Ἄν ὁ Ἀδριανὸς συναίνει, εἶπεν εἰς τὸν σύζυγόν της, θὰ συνοδεύσωμεν τὸν νεκρὸν φίλον σας μέχρι τοῦ Λεδενόν.

— Θὰ εἶνε εὐχάριστος περίπατος, ἀπήντησεν ὁ Σαραμί. Πήγαινε μετὰ τοῦ Ἀδριανοῦ· ἐγὼ ἀναγκάζομαι νὰ μεταβῶ εἰς Νίμ.

Μετὰ μίαν ὥραν ἀμαξά, ἐξευγμένη ὑπὸ δύο ἵππων, ἔτρεχε διὰ τῶν παραπλευρῶν ὁδῶν, ἵνα φθάσῃ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τῆς Ἀβινιῶνος, πλησίον τῆς ὁποίας κεῖται τὸ Λεδενόν.

Εἰς τὴν ἀμαξάν ἐκείνην ἦσαν ἡ Ἰουλιέττη, ὁ Ἀδριανὸς καὶ ὁ Ῥαούλ.

Οἱ ἐρασταὶ ἐκάθητον ἕναντι ἀλλήλων,

ὃ δὲ Ἀδριανὸς παρὰ τὸν ἀμαξήλατον. Ἐκράτει τὰς ἡνίας καὶ, προσέχων εἰς τοὺς ἵππους, ἀφῖεν ἐλευθεροῦσά τὴν Ἰουλιέττην καὶ τὸν Ῥαούλ νὰ συνδιαλέγωνται καὶ θεωροῦσιν ἀλλήλους.

Ἡ ἡμέρα ἦτο ὠραία. Τὴν πρωῖαν, βροχὴ ἀκαθάρτα εἶχε καταπαύσει τὸν κονιορτὸν, ζωογονήσασα ἅμα τὰ δένδρα καὶ τὰς ἀμπέλους, καὶ ἐλαττώσασα τὸν πνιγηρὸν καύσωνα. Μικρὰ νέφη ἐπλανῶντο εἰς τὸν ὀρίζοντα καὶ ἐκάλυον τὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου, προσφλάσσοντα οὕτως ἀπὸ τῆς θερμότητος αὐτοῦ τοὺς ταξειδιώτας.

— Εἰσεύσεσθε διατὶ ἠθέλησα νὰ σὲ συνοδεύσω εἰς Λεδενόν; ἠρώτησεν ἡ Ἰουλιέττη τὸν Ῥαούλ.

— Διὰ νὰ μοὶ χορηγήσῃς τὴν ευχαρίστησιν νὰ σὲ βλέπω περισσότερον, ἐλπίζω.

— Καὶ διὰ νὰ ἴδω τὸν Ἰωάννην.

— Θὰ τὸν εὕρῃς εἰς τὴν κατοικίαν μου.

— Ἐχω ἀνάγκην νὰ τῷ ὀμιλήσω.

Ὁ Ῥαούλ δὲν ἐράνη ποσῶς ἐκπλαγεῖς.

— Εἶναι ἀπλουστάτον, ἐπίθυμοις ν' ἀκούσῃς βεβαιούμενα παρ' ἐκείνου ὅσα ἐγὼ σοὶ ἀνεκοίνωσα.

Ἐρθασαν εἰς τὸ χωρίον, ἐνθ' οἱ μικροὶ μαθηταὶ ἦσαν ἤδη συνηγμένοι, πρὸ τοῦ δημοτικοῦ σχολείου, ἀναμένοντες τὸν διδάσκαλον αὐτῶν, ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψιν τοῦ εἰς ἐπιστάτην μεταβληθέντος ἐπαίτου.

Ὁ Ῥαούλ ὠδήγησε τὴν Ἰουλιέττην εἰς μικρὸν δωμάτιον, παρὰ τὴν αἴθουσαν τῶν παραδόσεων. Κατόπιν ἀπεμακρύνθη μετὰ τοῦ Ἀδριανοῦ, ἐπὶ προφάσει νὰ τῷ δεῖξῃ τὴν οἰκίαν του, καὶ μετὰ τινὰς στιγμὰς ὁ Ἰωάννης ἦτο μόνος πλησίον τῆς νεκρᾶς γυναικός.

Ἡ Ἰουλιέττη τότε ἔδραμε πρὸς αὐτὸν καὶ διὰ φωνῆς συγκεκινημένης τῷ εἶπεν:

— Ἐψεύσθης, δὲν ἔχει οὕτω; δὲν εἶναι ἀληθές. . .

Ἐσιώπησε. Κατήντησε νὰ εὐχηταὶ ὅπως ὁ σύζυγός της εἶναι ἔνοχος· διότι ἡ ἐνοχὴ αὐτοῦ ἐδικαιολόγει, τρόπον τινά, τὴν διαγωγὴν αὐτῆς, καὶ τὸν θερμὸν ἔρωτα, ὃν ἔτρεπε διὰ τὸν Ῥαούλ.

— Δὲν ἐψεύσθην, ἀπήντησεν ὁ Ἰωάννης, ἐνοήσας ἐκ τῶν ὀλίγων τούτων λέξεων περὶ τίνος ἐπρόκειτο.

— Λοιπὸν ὁ σύζυγός μου; . . .

— Εἶναι ὁ φονεὺς τῆς Σαλβιέττης.

— Ἀπατάσαι. Εἶναι ἀδύνατον.

— Ἴδου ἡ ἀπόδειξις, εἶπεν ἀπαθῶς ὁ ἐπαίτης.

Καὶ, ἐρευνήσας εἰς τὰ ἐνδύματά του, ἐξήγαγεν ἀπὸ τοῦ στήθους του δειπλωμένον χάρτην. Ἦτο ἡ ἐπιστολή, τὴν ὁποίαν εὗρεν ἐπὶ τῆς Σαλβιέττης.

— Γνωρίζετε τὸν χαρακτῆρα αὐτοῦ;

— Εἶναι τοῦ συζύγου μου.

— Τότε ἀναγνώσατε καὶ εἰπέτε ἂν ἐψεύσθην!

Ἡ Ἰουλιέττη ἐσιώπησεν, συντριβείσα ὑπὸ τῆς ἀναμφισβητήτου ἐκείνης ἀποδείξεως, τὴν ὁποίαν ἐν τούτοις εἶχεν εὐχηθῆ, καὶ ἣτις ἐμετρίαζε τὴν φοικὴν, ἣν ἠσθάνετο διὰ τὴν ἰδίαν αὐτῆς ἀδυναμίαν.

— Ἐχετε ἐραστὴν, ὑπέλαθε ὁ Ἰωάννης, τοῦτο ἃς σὰς παρηγορήσῃ. Ἀγαπᾶτε

αὐτὸν ἐλευθέρως καὶ ἐν πάσῃ ἀσφαλείᾳ. Εἶναι δικαίωμα σας. Ὁ ἄνθρωπος, ὅστις ἐφόνευσε τὴν Σαλβιέττην, οὐδὲν πλέον ἐφ' ὑμῶν ἔχει δικαίωμα. Οὐδὲν δύναται νὰ πράξῃ ἐναντίον σας.

— Καὶ σὺ δύνασαι τὸ πᾶν κατ' αὐτοῦ.

— Τοῦτα ἀφορᾷ ἐμέ! Ἄγαπάτε τὸν Ῥαούλ; λατρεῖτέ τον. Ἐγὼ ἐπαγρυπνῶ ἐπὶ τῶν ἐρώτων σας.

— Ἀλλὰ τί θὰ πράξῃς!

— Θὰ σας προφυλαξῶ ἀπὸ τῆς ἐνδεχομένης καθ' ὑμῶν ἐκδικήσεως τοῦ συζύγου σας, καὶ θὰ ἀναγγεῖλω εἰς τὸν κύριόν Σαραμί ὅτι, αἰσθανθεῖσα δικαίαν δι' αὐτὸν ἀποστροφὴν, ἐδραπέτεύσατε μετὰ τοῦ ἐραστοῦ σας.

— Ἀλλὰ καταστρέφεις τὸν βίον μου!

— Ὅχι, διότι ὁ Σαραμί θὰ ἀποθάνῃ. Θὰ ἐκδικηθῶ καὶ θὰ γίνητε σύζυγος τοῦ ἐραστοῦ σας.

— Ὁ Ῥαούλ δὲν εἶναι ἐραστής μου. Δὲν θὰ τον ἐπανιδῶ πλέον, διότι ὁσὸν ἔνοχος καὶ ἂν εἶναι ὁ σύζυγός μου, δὲν θέλω νὰ ἐξυπηρετήσω τοὺς σκοποὺς σου.

— Ἔστω. Τότε οὐδὲν ἄλλο μοι ὑπολείπεται εἰμὴ νὰ τον καταγγεῖλω εἰς τὴν εἰσαγγελίαν.

— Δὲν θὰ τὸ πράξῃς, ὄχι.

— Διατί; ἠρώτησεν ὁ Ἰωάννης μετ' ὀργῆς. Ὁ ἄνθρωπος οὗτος σας προσέδωκεν, ἀπεδείχθη ἀνάξιος ὑμῶν. Διατί νὰ δισταζήτε;

— Φέρω τὸ ὄνομά του.

— Θὰ φέριτε τὸ τοῦ Ῥαούλ.

— Θέλεις νὰ συνομώσω κατὰ τοῦ συζύγου; Εἶναι ἀδύνατον! Ποτέ! ποτέ!

— Λοιπὸν, ἐγκαταλείψατε τότε τὸν Ῥαούλ, καὶ ἀποπέμψατέ τον.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν εἰσῆλθεν ὁ Ἀδριανός, ἵνα ἐρωτήσῃ τὴν Ἰουλιέττην ἂν ἤθελε νὰ ἀναχωρήσωσιν. Ἡ μεταξὺ τῆς νεαρᾶς γυναικὸς καὶ τοῦ Ἰωάννου συνδιαλέξεις κατέστη τότε ἀδύνατος. Ἔδει νὰ χωρισθῶσι, χωρὶς οὐδὲν ν' ἀποφασίσωσιν.

Εἰς μὴν παρήλαθ. Καθ' ὄλον τὸ χρονικὸν τοῦτο διάστημα οἱ ἐρασταὶ ἀπῆλθον τῶν τέρψεων καὶ συγχρόνως τῶν θλίψεων τοῦ ἔρωτος. Δις τῆς ἐβδομάδος ὁ Ῥαούλ μετέβαινε κατὰ τὸ μεσονύκτιον εἰς τὴν ἐρωμένην του. Εἰσῆρχετο εἰς τὸ δωμάτιόν της, ἀνερχόμενος διὰ τῶν δικτυωτῶν κιγκλιδωμάτων, παρεχόντων αὐτῷ ὄδον πρόσφορον καὶ εὐκόλον διὰ μέσου τῶν ῥόδων καὶ τῶν κληματιτιδῶν. Ἐκεῖνη τὸν ἀνεμενε. Ὅταν τὸν ἐβλεπεν ἀνερχόμενον ὡς πισθοχώρει φρικιώσα, καὶ ἀναμένουσα ἐν τῷ σκότει. Μόλις δὲ εἰσῆρχετο εἰς τὸ δωμάτιόν της, τὸν ἐνηγκαλίζετο φρενητιώσα καὶ ἀντήλλασσαν ἀπειρα φιλήματα.

Ἡ εὐδαιμονία αὐτῶν ἦτο πλήρης. Ἡ γαπῶντο ἀμερίμως.

Αἱ τύψεις δὲν εἰσέδουν ἐν τῇ ψυχῇ αὐτῶν.

Ὁ Ῥαούλ μετέβαινε εἰς τὴν ἐρωμένην του, ὡς ὁ στρατιώτης εἰς τὰ πύρ, ὑπέκρινεν εἰς ἀνωτέραν βούλησιν, ἥτις ἀναζωπύρει τὸν ἔρωτά του.

Ὅταν ἀφορᾷ τὴν Ἰουλιέττην, ἂν καὶ κατ' ἀρχὰς κατεῖχετο ὑπὸ φόβου, ἡ δὲ συνεί-

δησις αὐτῆς ἐξηγέρθη ὅτε ἐγνώρισε τὴν ἠδύτητα ἀμα δὲ καὶ τὴν δριμύτητα τῶν ἀπηγορευμένων φιλημάτων, ἦτο ἤδη ἠσυχος. Κατεῖχετο ὑπὸ ἀπειροῦ ἔρωτος, ὥστε δὲν ἔμμενεν αὐδὲ χρόνος, τοῦδὲ θέσις διὰ τὰς τύψεις· ἂν δ' ἐνίστε ἔλεγχος τις ἐξηγείρετο τὸν κατεσιγάζε, δικαιολογούσα ἐκυτὴν διὰ τῆς ἐνοχῆς τοῦ συζύγου της.

Ἐθεώρει ἐαυτὴν ἐλευθέραν καὶ ἀπηλλαγμένην παντὸς δεσμοῦ.

Ἐφρόνει ὅτι ὁ Σαραμί, προδώσας τὴν συζυγικὴν πίστιν καὶ γενόμενος φανερός, κατέστη διττὸς ἐγκληματίας, οὕτω δὲ ἐνεθάρρυνε τὸ παράπτωμά αὐτῆς, νομιμοποιῶν τρόπον τινὰ αὐτὸ, καὶ ἀπόλεσε πᾶν ἐπ' αὐτῆς δικαίωμα.

Ἡ σκέψις αὕτη καθίστα αὐτὴν ἐπιεικῆ πρὸς ἐκείνον ὡς καὶ πρὸς ἐαυτήν. Πρὸς ἄνθρωπον, ἔνοχον φρικώδους ἐγκλήματος, ἐθεώρει ἐαυτὴν ἀπηλλαγμένην πάσης ὑποχρέωσης. Προθύμως δὲ ἤθελε τῷ ὁμολογήσει ὅτι εἶχεν ἐραστήν, ἂν δὲν ἐφοβεῖτο ὅτι θὰ ἐζήτην νὰ ἐκδικηθῇ, καταστρέφων ἅμα τὴν ἄπειρον εὐδαιμονίαν, ἧς ἀπελάμβανεν.

Ἡ ἀβεβαιότης μόνον τοῦ μέλλοντος παρεῖχεν αὐτῇ ἀνησυχίας. Ἦνοιε ὅτι ὁ Ἰωάννης θὰ μετεχειρίζετο αὐτὴν ὡς ὄργανον κατὰ τοῦ Σαραμί, καὶ ἐφοβεῖτο τὴν χρεῖσιν, ἣν θὰ ἐποιεῖτο αὐτῆς.

Κατὰ πᾶσαν στιγμήν ἀνέμενε τὸ σκάνδαλον.

Ἐν τούτοις δὲν ἐτόλμα νὰ προλάβῃ αὐτὸ. Ἀφίετο εἰς τὴν εὐδαιμονίαν τοῦ ἀγαπᾶν καὶ ἀγαπᾶσθαι, σκεπτομένη ὅτι ἐπὶ τέλους, ὅ,τι καὶ ἂν ἤθελε συμβῆ, θὰ κατώρθου νὰ διασώσῃ τὴν εὐδαιμονίαν της· καὶ τοῦτο μὴ κατώρθουσα, εἶχεν ἀρκούντως ἤδη ἀπολαύσει τῆς ἀγάπης καὶ τῆς λατρείας τοῦ Ῥαούλ.

Ὁ ἐραστής αὐτῆς δὲν ἦτο πλέον εἰς Λαδονόν.

Χάρις εἰς τὰς ἐνεργείας τοῦ Σαραμί διωρίσθη εἰσπράκτωρ εἰς Βελλεγάρδην. Διὰ τῆς νέας αὐτοῦ θέσεως ἦτο πλησίον εἰς τὴν ἔπαυλιν, διευκολύνων οὕτω τὰς ἐπισκέψεις του, αἵτινες ἦσαν ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον συχναί, διότι ἡ ἐπιθυμία τοῦ νὰ βλέπῃ τὴν Ἰουλιέττην καὶ ἡ ἀγάπη, ἦν ἐνέπνεεν εἰς τὸν Ἀδριανόν, ὥθουν αὐτὸν παρὰ τῷ Σαραμί.

Ὁ υἱὸς τοῦ ἀνακριτοῦ συνεδέθη στενωῶς μετ' αὐτοῦ.

Ἐξέδραμον εἰς μακροὺς περιπάτους, μετ' οὗς ὁ Ἀδριανός, ὠδήγει αὐτὸν διὰ τῆς βίας εἰς τὴν ἔπαυλιν. Μετέβαινε ἐκεῖ καθ' ἑκάστην, παρεκάθητο εἰς τὴν αὐτὴν μετὰ τῆς Ἰουλιέττης τράπεζαν, καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, ἀφοῦ ἀπῆρχετο τὴν δεκάτην τῆς ἑσπέρας ὄραν, ἐπανεύρισκεν αὐτὴν εἰς τὸ δωμάτιόν της τὸ μεσονύκτιον.

Τίς δύναται νὰ περιγράψῃ τὴν εὐδαιμονίαν, ἧς ἀπελάμβανον;

Ἐν τούτοις ὁ καιρὸς παρήρχετο. Ὁ Ἰωάννης ἐγκατεστάθη εἰς Βελλεγάρδην. Καθίστατο ὀψὲν αἰωπηλότερος καὶ ἀπέκρυπτε τοὺς σκοποὺς του. Ὅτε ὁ Ῥαούλ, τῇ παρακλήσει τῆς Ἰουλιέττης, παρεκάλει τὸν ἐπίτην νὰ περαιτηθῇ πάσης ἐκ-

δικήσεως, ἐκεῖνος ἐκίνει τὴν κεφαλὴν μειδιῶν.

Ἐξήταζε τὸν Ῥαούλ περὶ τῆς εὐτυχίας του καὶ τῆς προόδου τῶν ἐρώτων του, καὶ ἔτριβε τὰς χεῖρας ἐξ εὐχαριστήσεως ὅτε ἐβεβαιώτο ὅτι ὁ Σαραμί ἦτο ὁ μᾶλλον ἠπατημένος τῶν συζύγων. Ἐπηγρύπνει ἐπὶ τῶν ἐραστῶν, καὶ διήρχετο τὰς νύκτας εἰς ἀπόστασιν τινα ἀπὸ τῆς οἰκίας, βλέπων τὸ παράθυρον τοῦ δωματίου, εἰς ὃ ἐκεῖνοι εὐρίσκοντο. Τὴν ἡμέραν οὐδέποτε ἐξήρχετο τῆς οἰκίας του, οἱ δὲ κάτοικοι τῆς Βελλεγάρδης ἠγνόουν ὅτι ὁ Ἰωάννης κατῆκει εἰς τὸ χωρίον.

Νύκτα τινὰ, ὁ Ῥαούλ εὐρισκόμενος πλησίον τῆς Ἰουλιέττης, ἤκουσε δις κρουόμενας τὰς ὑέλους τοῦ παραθύρου, ὡς εἰ ἔβριπτον ἔξωθεν χαλικάς. Κατ' ἀρχὰς δὲν ἔδωκε προσοχήν, ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ὁ κρότος ἐδιπλασιάσθη.

Ἐπλησίασε τότε εἰς τὸ παράθυρον, ἐνῶ ἡ Ἰουλιέττη ἐντρομος, ἐκρύβη ὀπισθεν τῶν παραπετασμάτων τῆς κλίνης.

Ἠνέφωξεν ἠρέμα τὸ παράθυρον καὶ ἀνεγνώρισεν εἰς τὸ σκότος τὸν Ἰωάννην, ὅστις τῷ ἀπηύθυνε τὰς λέξεις ταύτας:

— Ἐλθε ταχέως! ὁ σύζυγός ἀγρυπνεῖ.

Ἡ Ἰουλιέττη ἀκούσασα τοῦτο, ἀφῆκε κραυγὴν.

— Φοβεῖσαι; θέλεις νὰ μείνω διὰ νὰ σε ὑπερασπίσω; ἠρώτησεν ὁ Ῥαούλ τὴν ἐρωμένην του.

— Ὅχι! ὄχι! φύγε. Οὐδὲν δύναται νὰ ὑποπτεύσῃ.

— Σπεῦσον! σπεῦσον! ἐπανελάθεν ὁ Ἰωάννης.

Ὁ Ῥαούλ ἠσπάσθη εἰς τὸ μέτωπον τὴν Ἰουλιέττην, διεσκέλισε τὸ παράθυρον καὶ ἐγένετο ἀφαντος. Ἦτο καιρὸς.

Σχεδὸν παρευθὺς ἠκούσθη κρότος εἰς τὴν θύραν τοῦ δωματίου τῆς Ἰουλιέττης.

Ἐκλείσεν αὕτη τὸ παράθυρον, κατέβησεν τὰ παραπετάσματα, καὶ δι' ἀταράχου φωνῆς ἠρώτησε:

— Ποῖος εἶναι;

— Ἄνοιξον, ἀγαπητῆ μου! εἶμαι ἐγώ!

Ἄνεγνώρισε τὴν φωνὴν τοῦ συζύγου της.

Ἦνοιξε τὴν θύραν. Ὁ Σαραμί εἰσῆλθε κροτῶν κηροπήγιον καὶ φορῶν κοιτωνίτην. Ἐφερε δὲ ἔτι λευκὸν λαίμοδετήν, διότι τὴν ἐσπέραν ἐκείνην παρευρέθη εἰς συμπόσιον δοθὲν ὑπὸ τῶν δικαστῶν τῶν Νιμ εἰς τινα τῶν συναδέλφων των, προβιβάσθηντα διὰ τὰς ὑπηρεσίας αὐτοῦ.

— Θὰ με συγχωρήσῃς ὅτι ἔρχομαι τόσον ἀργά;

Ἐνδεκάτῃ ἐσήμανεν. Τῇ εἶπεν ὅτι ἤρχετο ἐκ Νιμ, ὅτι τὸ γέυμα ἦτο μακρὸν, ἄρθρον, καὶ προσέθηκεν:

— Ἰσως ἐκοιμήσο;

— Ὅχι, ἀπήντησεν ἐκείνη. Ἦτοιμαζόμενη νὰ κατακλιθῶ.

— Νὰ μὴ ἐμποδισθῆς ποσῶς! εἰπέ καθήμενος ἐπὶ ἀνακλινητροῦ.

— Θέλει ἀρχὰ γὰρ νὰ μείνῃ; ἐσκέφθη τρομάξασα καὶ ἔστη ὀρθία πρὸ αὐτοῦ.

— Εἰσεύρεις, ἀνέκραξεν ὁ Σαραμί, ὅτι εἰσαι χαρισιάτη; Κακὴ, δὲν φορεῖς χάρριν ἐμοῦ τοὺς γοητευτικούς αὐτούς; ἰστολι-

σμούς, τὴν κομψὴν ἀτμῆλhton αὐτὴν περιβολὴν, ἣτις τόσον κελῶς σοὶ ἀμύζει.

— Ὡ! ἡ ἀτμῆλhtος περιβολὴ γυναικὸς ἐτοιμαζομένης νὰ κοιμηθῆ!

— Τί σηκίνεις, ἀφοῦ μοὶ ἀρέσκεις οὕτως;

Ἦτο ἡ πρώτη φορά, ἀπὸ ἕξ μηνῶν, καθ' ἣν ἤρχετο εἰς τὸ δωματίον ἐκεῖνο καὶ ὤμιλει οὕτως.

Ἡ Ἰουλιέττη τὸν ἤτένεσεν ἐκπληκτος. Τότε μόνον παρετήρησεν ὅτι εἶχε τὸ ὄμμα φλογερὸν, τὸ πρόσωπον ἐρυθρὸν, ὅτι ὤμιλε, παρὰ τὴν συνήθειάν του, μετὰ ζέσεως, ὅτι, ἐν ἐνὶ λόγῳ, διετέλει ὑπὸ τὸ κράτος ἐξεγέρσεως, ἰδιαζούσης εἰς ἀνθρώπους, οἵτινες δὲν δικτελοῦσιν μὲν ἐν μέτῃ, ἀλλὰ βεβαίως, ἔπιεν ἀφθόνως.

Ἦρξατο τοξόουσα καὶ μετανοοῦσα ὅτι τόσον εὐκόλως ἤνοιξε τὴν θύραν. Ὁ Σαραμί ὑπέλαθε:

— Βλέπεις, μέμφομαι τὸν ἑαυτὸν μου, διότι δὲν ἔρχομαι συχνότερον πλησίον σου καὶ σε ἀφίω μόνην.

— Δὲν παραπονοῦμαι διὰ τοῦτο.

— Βεβαίως. Ἀλλὰ δυσανάσχετῶ ἐνάντιόν μου. Χάνω γλυκείας ὥρας, πολὺ προτιμότερας ἐκεῖνων, τὰς ὁποίας διέρχομαι εἰς τὸ δικαστήριον. Δὲν γνωρίζω, διατί, διατηρῶ τὴν θέσιν τοῦ δικαστοῦ, ἀπομακρυνόμενος ἀπὸ σοῦ, ἐνῶ δὲν ἔχω ἀνάγκην αὐτῆς διὰ τὴν ζήσῳ.

— Ὁ ἀνὴρ δὲν πρέπει νὰ μένη ἀργός, ἀπήντησεν ἡ Ἰουλιέττη μετὰ σπουδῆς. Πρέπει νὰ εἶνε φιλόδοξος.

Ἐκεῖνος ἠγέρθη καὶ ἐπλησίασε πρὸς αὐτήν.

— Ὅθ ἔμενα ἀργός δίδων σοὶ περισσότερον μέρος τῆς ζωῆς μου; Ἐπταίσα μὴ ἐκπληρώσας πάντα τὰ καθήκοντά μου. Πρέπει νὰ με συγχωρήσης. Τοῦ λοιποῦ...

Καὶ ταῦτα λέγων ἐνηγκαλίσθη τὴν Ἰουλιέττην.

Ταχεῖα ὀπτασία διήλθε πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς. Εἶδε τὸν ἀνθρώπον ἐκεῖνον, θερμὸν ἔτι ἐκ τῶν φιλημάτων καὶ τοῦ αἵματος τῆς Σαλβιέττης, ἐρχόμενον πρὸς αὐτήν, ἀνευ ἔρωτος, καίμυδον διότι ὁ οἶνος τῷ διήγειρεν ἐπιθυμίας, ἃς ἤθελε νὰ κορέσῃ!

Ἀπεσπάσθη ἀποτόμως τῆς ἀγκάλῃς του καὶ ἀπεμακρύνθη.

— Διατί με φεύγεις; Ἐχω ἄρα γε τὸ δυστύχημα νὰ σοὶ ἀπαρέσκω;

— Πάσχω, καὶ θὰ με ὑποχρεώσης ἐὰν ἀποσυρθῆς.

— Πάσχεις! Ἀλλ' οὐδέποτε ἦσο ζωηροτέρα, καὶ ἀληθῶς, θὰ ἦτο σκληρὸν νὰ με ἀποδιώξης, ὅποτε, πλὴν δικαίωματος, τὸ ὅποσον δὲν θέλω μὲν νὰ ἐπικαλεσθῶ, ἀλλὰ τὸ ὅποσον κέκτημαι, τὸ πᾶν μὲ ὑποχρεοῖ νὰ μείνω.

Καί, ἔτι μᾶλλον ἐπιμένων, μαστιζόμενος ὑπὸ ἀχαλινώτου ἐπιθυμίας, προὐχώρησε μειδίων.

Ἡ Ἰουλιέττη φοβηθεῖσα ὠπισθοχώρησεν.

Ὁ Σαραμί προὐχώρησε δύο ἔτι βήματα.

Εὐρισκομένη εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ ἀνθρώπου ἐκεῖνου καὶ ὑποκίπτοσα, ἐνόμισεν ὅτι, θὰ διέπραττεν ἔγκλημα. Ἀνέλαθε τὸ θάρρος τῆς καὶ διὰ φωνῆς σταθερᾶς:

— Ἐξέλθε! τῷ εἶπε.

— Ὅθ μείνω, ἀπήντησεν, εἰσαι σύζυγός μου.

Ἡ Ἰουλιέττη καταληφθεῖσα ὑπ' ὀργῆς ἐξένεστη.

— Σύζυγός σου! ἀπήντησεν μετὰ πικρίας. Ὅθ πολμήσης νὰ ἐπικαλεσθῆς τὰ δικαίωματα, τὰ ὁποῖα τὸ ὄνομα τοῦτο σοὶ χορηγεῖ;

— Ἄν θὰ πολμήσω νὰ ἐπικαλεσθῶ τὰ δικαίωματα! Ἡ ἐρώτησις αὕτη.

— Ὅθ πολμήσης, καί, θὰ πολμήσης;

— Βεβαίως!

— Ἡ Ἰουλιέττη ἠσθάνθη ὑψίστην ἀγανάκτησιν καὶ τὴν ὑψηλοπροσῆνην αὐτῆς προσάβηθεσαν.

— Πρόσεξον! ἀνέκραξε, μὴ με ἀναγκάζεις νὰ δικαιολογήσω τὴν ἀντίστασίν μου. Ἐξέλθε, φύγε ἐκ τοῦ δωματίου τοῦτου καὶ ἀρέσθητι νὰ εἰσαι δι' ἐμὲ ἄ,τι πρὸ πολλοῦ εἰσαι, ἀντροπος δηλαδὴ καὶ οὐδὲν πλέον. Σπέρξον. Εἶναι προτιμότερον δι' ἀμφοτέρους.

— Τί λέγεις! ἀλλ' εἰσαι πικράφρων! ἀνέκραξεν ὁ Σαραμί, πεισθεῖς, ἐκ τῆς σκηνῆς ταύτης, ὅτι ἡ σύζυγός του ἤθελε νὰ τον ἀπομακρύνῃ.

Ἡ Ἰουλιέττη δὲν ἀπήντησεν. ἀλλ' εὐκόλως ἠγνόει τις ὅτι βιαία πάλιν ἐτελειτο ἐν ἑαυτῇ, καὶ ὅτι διετέλει ὑπὸ τὸ κράτος σταθερᾶς ἰδέας.

Αἰφνης ὁ σύζυγός τῆς εἶπεν:

— Ἴδωμεν, ἀγαπητῇ μου, ἃς τελειώσωμεν! Οὐδένα ἔχεις λόγον διὰ νὰ με ἀποδιώξης. Εἶχον ἀδικον ἀπαιτῶν, τὸ ἀναγνωρίζω. Λοιπόν, σὲ παρακαλῶ. Σὲ ἀγαπῶ, τὸ γνωρίζεις. Ἐράνην ἀδιέφορος, ἡδὴ εἰμαι ἔτοιμος νὰ κατασταθῶ τοιοῦτος, ὡς νὰ εὐχαριστηθῆς ὅτι μὲ ἐνεθάρρυνες...

Ταῦτα ἔλεγε μετὰ τρεμούσης φωνῆς, σχεδὸν γονυπετῆς καὶ μειδίων, μὲ λάμποντας ὀφθαλμούς, φλεγόμενος ὑπὸ τῆς θέας τῆς συζύγου του, ἀπαστραπτούσης ἐν τῇ χάριτι καὶ τῇ καλλονῇ αὐτῆς. Ἀλλὰ τὸ παρακλητικὸν ἐκεῖνο ὕφος ἦτο προσποιητόν, ἐν ἑαυτῷ δὲ ὑπερίσχυεν ἡ θέλησις τοῦ νὰ κατισχύσῃ τῆς Ἰουλιέττης, ἔστω καὶ διὰ τῆς βίας.

— Λοιπόν, αὔριον, θὰ σε ἀκούσω ἀπήντησεν ἀποκαμουσὰ ἐκ τῆς σκηνῆς ἐκεῖνης. Ἀλλ' ἀπόψε, σὲ παρακαλῶ, ν' ἀποσυρθῆς.

— Μὲ χλευάζει! ἐσκέπτετο.

Ἰπὸ τὸ κράτος τῆς ἰδέας ταύτης κατέστη πιστικώτερος. Ἐξέτεινε τὰς χεῖρας ἐπὶ τῶν ὠραίων καὶ γυμνῶν βραχιόνων τῆς Ἰουλιέττης ἣτις ἀνεσκήρτησεν. Αἱ χεῖρες ἐκεῖναι, αἱ βαφεῖσαι εἰς τὸ αἷμα τῆς Σαλβιέττης, τὴν ἠγγίζον. Ὁπισθοχώρησε.

— Ὅθ εἰλεγέ τις ὅτι σοὶ προξενῶ φρικὴν! ἀνέκραξεν ὁ Σαραμί ἀνυπομονῶν.

Ἡ ὑπομονὴ τῆς Ἰουλιέττης εἶχεν ἐξαντληθῆ. Τοῦτο ἐράνη ἐκ τῆς ἀπαντήσεως τῆς, διότι ἀνεπιφυλάκτως πλέον τῷ εἶπε:

— Λοιπόν, καί! μοὶ προξενεῖς φρικὴν. Ἴδου. Ἡθέλησες νὰ το μάθης; τὸ ἔμαθες.

— Τίς ἡ αἰτία τοῦ αἰφινιδίου τοῦτου μίσους; εἶπεν ὁ Σαραμί.

— Μὴ ἐρωτᾷς! μὴ ζῆτει νὰ τηγμάθῃς...

— Τὸν ναντίον, τὸ θέλω.

— Τότε, ἀκούσον με, ἀπήντησεν ἡ Ἰουλιέττη ἠρέμα. Πρὸ πέντε ἐτῶν εἰμαι σύζυγός σου. Δὲν θὰ ἀρνηθῆς ὅτι κατέβαλλον πᾶσαν προσπάθειαν, ἵνα κατακτήσω τὴν καρδίαν σου ἵνα σε ὑποχρεώσω νὰ κατακτήσης τὴν ἰδικὴν μου, καὶ νὰ κατορθώσης νὰ εἰσχωρήσῃς αὐτήν ὁ ἔρωτος. Ἐπὶ ἕξ μῆνας ὑπῆρξα διὰ σὲ ἀντικείμενον διασκεδάσεως. Ἡ ἀπλότης μου, ὁ ἐνθουσιασμός μου σοὶ ἤρρασκον. Κατόπιν ἐκορέσθης ἐμοῦ καὶ με παρημέλησες, ὅποτε ἴσως οὐδὲν ἄλλο ἐπεθύμουν εἰμὴ νὰ σε ἀγαπῶ. Ἐξηκολούθησες, τὸ ἀναγνωρίζω, νὰ με περιβιάλῃς διὰ πολυτελείας καὶ κομψότητος, καὶ νὰ μοὶ παρέχῃς ὅσας ἡδύνασο διασκεδάσεις. Ἀλλὰ πάντα ταῦτα παρέσχες εἰς γυναῖκα, τὴν ὁποῖαν ἐνυμφεύθης μόνον διὰ τὴν προικὴν τῆς, καὶ ἣτις πολὺ βραδέως τὸ ἠγνόησε.

— Μὲ συκοφαντεῖς! διέκοψεν ὁ Σαραμί.

Ἡ Ἰουλιέττη ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν καὶ ἐξηκολούθησεν:

— Ὅσον ἀφορᾷ τὴν καρδίαν μου, κατήντησες νὰ μὴ φροντίζῃς πλέον. Τί σε ἐνδιέφερον ἂν ὑφίσταμην ἀνίαν, κατὰθλιψιν, ἀηδίαν! Ὀλίγον κατ' ὀλίγον αὐξάνων τὴν πρὸς με ἀδιαφορίαν σου, ἕξῃς βίον ὅλως ἐγωῖστικόν, τοῦ ὁποίου οὐδόλως μετείχον, καὶ ἠνέφξες ἀβυσσον μεταξὺ ἡμῶν, ὥστε σήμερον οὐδὲν κοινὸν δύναται νὰ ὑπάρξῃ μεταξὺ μας. Ἐν τούτοις, τὸ γνωρίζεις, οὐδὲν ἐξέφερα παράπονον καὶ κατ' οὐδὲν μὲ εἶδες μεταβληθεῖσαν. Καὶ πρὸ ἕξ ἔτι μηνῶν, ἡλθες ἐσπέραν τινά, ὡς ἀπόψε, ὑπῆρξα δὲ ἀρκούντως ἀνίσχυρος καὶ ὑπέκυψα! Ἀλλ' ἔκτοτε...

— Τί συνέβη λοιπὸν ἔκτοτε;

— Ἐρωτᾷς! Θέλεις νὰ το μάθης!

Ὁ Σαραμί ἤρξατο ὠχρίων.

— Δὲν ἠπάτησες τὴν σύζυγόν σου;

— Εἶναι ψεῦδος!

— Δὲν ἀπεπλάνησες νεκρὰν κόρην, πείσας αὐτήν ὅτι εἰσαι ἀγαμός;

— Καθαρὰ συκοφαντία!

— Δὲν ἦσο ἐραστῆς τῆς Σαλβιέττης;

— Ἐραστής τῆς Σαλβιέττης, ἐγώ; ἐπέβλησεν ὁ Σαραμί.

— Δὲν τὴν ἐφόνευσες; ἐπανελάθεν ἡ Ἰουλιέττη δι' ὑποκώφου φωνῆς.

Εἰς τὴν ἐρώτησιν ταύτην, ἀνεσκήρτησεν, ὠρμησε πρὸς αὐτήν, ἔθεσε τὴν χεῖρά του ἐπὶ τοῦ στόματός τῆς, ὅπερ ὠμολόγησε τὴν ἀλήθειαν, καὶ παρατηρῶν περὶ αὐτὸν βλοσυρῶς, ἵνα βεβαιωθῆ ὅτι οὐδεὶς τὴν ἤκουσεν, ἀνέκραξεν:

— Ὡ! σιώπησον, σιώπησον! Τίς ἡδυνήθη νὰ σοὶ εἴπῃ τὸ τοιοῦτο; Τίς μοὶ ἐπιρρίπτει τὰς ἀτιμίας αὐτάς; Ποῖος; Ὁμίλει!

— Αἱ ἀτιμίαι αὐταὶ εἶναι ἡ ἀλήθεια! ἀπήντησεν βραδέως ἡ Ἰουλιέττη, ἀποσπασθεῖσα τῶν χειρῶν τοῦ συζύγου τῆς.

— Τὸ πιστεύεις;

— Εἶδον ἀποδείξεις!

— Ἀποδείξεις! Ποῖας; Ὁμίλει λοιπόν!

— Εἶδον ἐπιστολὴν, τὴν ὁποῖαν ἔγραψες εἰς τὴν Σαλβιέττην, καὶ ἣτις εὐρέθη, ὡς ἐκ θεῖας προνοίας, ἐπ' αὐτῆς.

— Τὸ πιστεύεις;

— Εἶδον ἀποδείξεις!

— Ἀποδείξεις! Ποῖας; Ὁμίλει λοιπόν!

— Εἶδον ἐπιστολὴν, τὴν ὁποῖαν ἔγραψες εἰς τὴν Σαλβιέττην, καὶ ἣτις εὐρέθη, ὡς ἐκ θεῖας προνοίας, ἐπ' αὐτῆς.

— Τὸ πιστεύεις;

— Εἶδον ἀποδείξεις!

— Ἀποδείξεις! Ποῖας; Ὁμίλει λοιπόν!

— Εἶδον ἐπιστολὴν, τὴν ὁποῖαν ἔγραψες εἰς τὴν Σαλβιέττην, καὶ ἣτις εὐρέθη, ὡς ἐκ θεῖας προνοίας, ἐπ' αὐτῆς.

— Τὸ πιστεύεις;

— Εἶδον ἀποδείξεις!

— Τίς λοιπόν ἐτόλμησε νὰ ἐρευνήσῃ;
— Δὲν τον γνωρίζεις, οὐδὲ θὰ μάθῃς ἐκείνον, ὅστις, μόνος μετ' ἐμοῦ, γνωρίζει τὰ γεγονότα ταῦτα. Οὐδέποτε θὰ σε καταγγεῖλῃ. Ἀλλ' ἂν ἐρχῆσαι πρὸς με προφέρων ἀπειλάς, θὰ ἐπικαλεσθῶ τὴν βοήθειάν του.

Καίτοι δ' ἐμπνέουσα φόβον σωτήριον εἰς τὸν σύζυγόν της ἡ Ἰουλιέττη, καίτοι ζητοῦσα δι' αὐτοῦ ν' ἀντισταθῇ, δὲν ἤθελεν ἐν τούτοις νὰ ἐννοήσῃ ὅτι τὰς λεπτομερείας ταύτας ἔμαθε παρὰ τοῦ Ἰωάννου, προφυλάττουσα αὐτὸν ἐκ τῶν καταδιωγμῶν τοῦ συζύγου της· καθότι ἐπίστευεν ὅτι οὗτος ἦτο ἰκανὸς νὰ διαπράξῃ νέον ἐγκλήμα, ἵνα ἀπαλλαγῇ τοῦ ἐσχάτου τούτου κινδύνου.

Ὁ Σαραμί διετέλει ἐν ἐσχάτῃ ἀμηχανίᾳ. Ἡ σύζυγός του ἦτο τὸ τελευταῖον πρόσωπον, παρὰ τοῦ ὁποίου ἠδύνατο νὰ φοβηθῇ τοιαύτην ἀποκάλυψιν.

— Τοῦτο εἶναι ὄνειρον φοβερόν! ἐπιθύρῃσεν.

Ἡ Ἰουλιέττη ἤκουσε τὰς λέξεις ταύτας.

— Εἶναι ἡ πραγματικότητα, εἶπεν.

— Εἰπέ μοι τὸ ὄνομα ἐκείνου, ὅστις σοὶ ἔδωσε τὰς ψευδεῖς αὐτὰς λεπτομερείας.

— Οὐδέποτε.

— Μὴ μοι ἀπαντᾷς οὕτω. Καὶ ἐπὶ τῇ ὑποθέσει ὅτι ὑπῆρξα ἐνοχός, ὅπερ εἶναι ψευδές, δὲν θὰ θελήσῃς νὰ με ἴδῃς ἡτιμασμένον, ἐνῶ φέρεις τὸ ὄνομά μου.

— Διὰ τοῦτο ἐρύλαξα τὸ μυστικόν.

— Ἀλλ' ὁ ἄλλος θὰ το φυλάξῃ; Εἰπέ μοι τὸ ὄνομά του, ἵνα δυνηθῶ νὰ ἐννοήσω πόθεν πηγάζουσιν αἱ βδελυραὶ αὐταὶ συκοφαντίαι, καὶ νὰ ὀργανώσω τὴν υπερασπίσίν μου. . . Δεν ἐγνωρίζον ὅτι ἔχω ἐχθρόν. Ὁ ἄνθρωπος, ὅστις ἐπλάσε τὸν μῦθον τούτον, θέλει νὰ με βλάψῃ.

— Οὐδὲν δύναται νὰ πράξῃ ἐναντίον σου, ἐνόσω εἶμαι ἐδῶ!

— Τί με ἐνδιαφέρει! ἀνέκραξε βιαίως ὁ Σαραμί. Θέλω νὰ μάθω τὸ ὄνομά του. Τὸ θέλω.

Ἡ Ἰουλιέττη ἐσιώπα.

— Θὰ τον ἀνακαλύψω. Μήπως εἶναι Ἰωάννης ὁ Ἐπαίτης; Μόνος αὐτὸς εἶχε συμφέρον νὰ με ἐκδικήσῃ! Μόνος αὐτὸς εἶχε συμφέρον ν' ἀνακαλύψῃ τὸν φονέα τῆς Σαλβιέττης! Αὐτὸς ἄρα γε ἐπλάσε τὸν μῦθον αὐτόν;

— Ὅχι, εἶπεν ἡ Ἰουλιέττη ἐντόνως.

— Τὸ ὀρκίζεσαι;

Ἐδίασας· πλὴν:

— Τὸ ὀρκίζομαι! εἶπε.

— Μήπως εἶναι ὁ Ῥαούλ!

— Ὅχι! ὄχι! Δὲν εἶναι ὁ Ῥαούλ, ὡς δὲν εἶναι καὶ ὁ Ἰωάννης. Ζητοῦσι τὸν φονέα, εἰν' ἀληθές. Ἀλλ' οὐδὲν κοινὸν μεταξὺ τῶν ὑπονοειῶν καὶ τῶν περιστάσεων, ἐξ ὧν προέκυψεν ἡ ἀνακάλυψις, περὶ τῆς ὀπρίας σοὶ ὁμιλήσα!

Ὁ Σαραμί προῦχώρησε πρὸς τὴν Ἰουλιέττην καὶ λαμβάνων αὐτὴν ἀπὸ τοῦ βραχίονος, εἶπε δι' ἐπιτακτικῆς τόνου:

— Εἰπέ μοι τὸ ὄνομα αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου!

— Τὸ στόμα μου δὲν θὰ το προφέρῃ!

— Ἄ! θὰ σε φονεύσω.

— Θὰ με φονεύσῃς! Λοιπόν, ἔστω σύζυγος φονέως, διαψευθεῖσα εἰς τὰς ἐλπίδας μου, προτιμῶ ν' ἀποθάνω. Φόνευσόν με. Ἄρες με μόνον νὰ σοὶ ἐπαναλάβω, ὅτι ἐγὼ μόνη κρατῶ τὴν ἀπειλοῦσάν σε καταγγελίαν. Ἄμα ἀποθάνω, ἡ καταγγελία αὕτη θὰ δοθῇ ἀμέσως εἰς τὸν εἰσαγγελέα.

Ὁ Σαραμί ὠπισθοχώρησεν. Εἶτα, κρατῶν τὴν κεφαλὴν του διὰ τῶν χειρῶν:

— Φοβερόν μυστήριον! ἀνέκραξεν. Ἡ σύζυγός μου ὠπλισμένη ἐναντίον μου! Εἶναι τρομερόν!

— Ὀλιγώτερον τρομερόν τοῦ ἐγκλήματος, ἐπιθύρῃσεν ἡ Ἰουλιέττη.

Τὴν ἠτένισεν ἐξκλλος ἐξ ὀργῆς, μόλις συγκρατούμενης καὶ μειωμένης μεθ' ὑπερβολικοῦ τρόμου. Διηυθύνθη πρὸς τὴν θύραν καὶ εἶτα ἐπανῆλθε πάλιν, διατάζων καὶ μὴ γνωρίζων τί ν' ἀποφασίσῃ.

Ψυχρὸς ἰδρῶς ἔρρεε τοῦ μετώπου του.

— ὦ! θὰ μάθω, θὰ μάθω τὸ ὄνομα ἐκείνου, ὅστις γνωρίζει τὸ μυστικόν τοῦτο, εἶπε, καὶ δυστυχία εἰς αὐτόν!

Καὶ ἐξῆλθε, χωρὶς νὰ προσθέσῃ λέξιν.

Ἡ Ἰουλιέττη ἀφῆκε στεναγμὸν ἀνακουφίσεως, καὶ σχεδὸν λιπόθυμος ἐστηρίχθη ἐπὶ τοῦ ἡμιανοϊκτοῦ παραθύρου. Δὲν ἠδυνήθη νὰ καταστείλῃ κραυγὴν.

Ἐν τῷ σκότει τῆς νυκτός, παρετήρησε δύο ἀνθρώπους φεύγοντας διὰ τῶν δένδρων τοῦ κήπου.

— Μὰς ἤκουον, εἶπε καθ' ἑαυτήν.

Ὅτε ἐξημέρωσε καὶ ὁ Σαραμί ἠδυνήθη νὰ σκεφθῇ μετὰ τινος ψυχραιμίας περὶ τῶν κατὰ τὴν νύκτα συμβάντων μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τῆς συζύγου του, ἐδοκίμαζε τὴν συναίσθησιν ἀνθρώπου διατελέσαντος ἐπὶ πολλὰς ὥρας πρὸ κινδύνου ἀναποφεύκτου καὶ ὀλβὸν ἐπαυξάνοντος.

— Τί νὰ πράξω; ἐσκέπτετο. Ἡ σύζυγός μου γνωρίζει τὰ πάντα· τοῦτο δὲ ἤρκεσεν ἵνα με μισήσῃ. Ἀλλὰ τὸ μῖσος τοῦτο εἶναι ἀκίνδυνον. Τὸ σοβαρώτερον εἶναι τὸ μυστήριον τὸ περιβάλλον τὰς ἀποκαλύψεις ταύτας. Τίς τὴν ἐπληροφόρησε τόσο καλῶς; Τίς εἶναι ἐκεῖνος, ὅστις γνωρίζει;

Καὶ κατελήθη ὑπὸ τρόμου, αἱ δὲ τρίχες τῆς κεφαλῆς του ἠνορθώθησαν ἐπὶ τῇ ἰδέᾳ ὅτι ὑπάρχει ἄνθρωπος, ἄγνωστος αὐτῷ, γνωρίζων τὰς λεπτομερείας τοῦ ἐγκλήματός του.

— Ἄ! δὲν εἶναι καιρὸς νὰ ἀρεθῶ εἰς ἀνοήτους φόβους! ἀνέκραξεν αἰφνης. Δὲν πρέπει, τούναντίον, νὰ εἶμαι ἥρεμος καὶ νὰ κατισχύσω τῶν συμβάντων; Ἴδωμεν πῶς θὰ μάθω τὸ ὄνομα ἐκείνου, ὅστις με παρηκολούθησε, καὶ ἀπεκάλυψε τῇ Ἰουλιέττη τὴν πραγματικότητά; Πῶς νὰ το μάθω; Κατὰ πρῶτον ἐπιτηρῶν τὴν σύζυγον μου, καὶ ἐπαγρυπνῶν ἐπ' αὐτῆς! Εἶναι ἀδύνατον νὰ μὴ βλέπῃ συχνάκις τὸ πρόσωπον, παρὰ τοῦ ὁποίου ἔμαθε τὰς λεπτομερείας ταύτας. Θὰ παραφυλάξω μέχρις οὗ τοὺς καταλάβω. Καὶ κατόπιν θὰ ἐρευνήσω.

Ἀνεμνήσθη τότε τοῦ ὀνόματος Ἰωάννου τοῦ Ἐπαίτου. Ἀνεμιμνήσκειτο τὰ πρὸ καὶ μετὰ τὴν σύλληψιν αὐτοῦ συμβάντα.

Ὁ Ἰωάννης ἦτο ἐπὶ τοῦ τόπου τοῦ ἐγ-

κλήματος, καί, κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν, τὸν εἶδε φεύγοντα, εὔρε τὸν δακτύλιον εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ θύματος, καὶ συνέλαβεν ἴσως ὑπονοίας. Ὁ ἐπαίτης λοιπὸν ἦτο ὁ μόνος δυνάμενος νὰ ἐπαναλάβῃ εἰς τὴν Ἰουλιέττην τὰ γεγονότα, ὧν μόνος αὐτὸς ὑπῆρξε μάρτυς.

Ἄλλως τε, δὲν ἠδύνατο ἢ νὰ μισῇ αὐτόν, καθότι τὸν συνέλαβε, τὸν ἐκράτησεν ἀδίκως φυλακισμένον, καὶ μόνον τῇ ἐπιμόνῳ παρακλήσει τῆς Ἰουλιέττης ἀπέλυσεν αὐτόν. Ἐκείνη ἐν τούτοις ἠρνεῖτο, μεθ' ὄρκου μάλιστα, ὅτι ὁ Ἰωάννης τῇ ἀπεκάλυψε τὰ γεγονότα ταῦτα.

— Θὰ ἐπανίδω τὸν ἄνθρωπον τούτον, ἐσκέφθη ὁ ἀνακριτής. Θὰ τον ἐξετάσω, καὶ ἐκουσίως ἢ διὰ τῆς βίας, θὰ τον ἐξαναγκάσω νὰ μοι ὁμολογήσῃ τὰς ὑπονοίας του. Θὰ ἐννοήσω ἂν γνωρίζῃ τὴν ἀλήθειαν, καὶ ἂν εἶναι αὐτὸς ὁ φανερώσας αὐτὴν εἰς τὴν Ἰουλιέττην, ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, δυστοχία εἰς αὐτόν! Ἄλλως τε δύναται νὰ μοι χρησιμεύσῃ.

Τὴν αὐτὴν ἡμέραν εἶπεν εἰς τὴν σύζυγον του:

— Κυρία, ἔχω ἀνάγκην νὰ ὁμιλήσω εἰς τὸν Ἰωάννην. Ὁ ἄνθρωπος οὗτος ἐγένετο ἄφρατος, ἀπ' οὗτου ἐξῆλθε τῶν φυλακῶν τῶν Νιμ. Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης θὰ εἶδες αὐτόν καὶ δὲν θὰ ἄγνοεῖς βεβαίως ποῦ κατοικεῖ.

ὑπερήσπιζεν οὕτω τὸ ψεῦδος, ἵνα μάθῃ τὴν ἀλήθειαν.

— Ἄγνοῶ τί ἀπέγεινεν. Εἰν' ἀληθές ὅτι τὸν ἐβοήθησα κάπως μετὰ τὴν ἀποφυλάκισίν του, ἀλλ' ἔκτοτε δὲν τον εἶδον πλέον.

— Θὰ θέσω τὴν ἀστυνομίαν ἐπὶ τὰ ἴχνη του.

— Ὑποθέτω ὅτι τοῦτο εἶναι τὸ καλλίτερον, ὅπερ θὰ πράξῃς, ἀπήντησε ψυχρῶς ἡ Ἰουλιέττη ἀποσυρμένη.

Ὁ Σαραμί ἐπίεσθη ὅτι ἡ σύζυγός του ὁμολόγησε τὴν ἀλήθειαν.

Ἐν τούτοις, τὴν ἡμέραν ἐκείνην, ὁ Ῥαούλ Ῥιβέρα ἦλθεν εἰς τὴν ἑπαυλιν. Μὴ τολμῶν νὰ ζητήσῃ τὴν Ἰουλιέττην, ἠθέλησε νὰ ἴδῃ τὸν Ἀδριανόν. Ἀλλ' οὗτος ἦτο ἀπὸν καὶ τὸν ἐδέχθη ἡ Ἰουλιέττη.

Ἄν καὶ ἦτο ἡμέρα, ἀπήλαυσαν οὐχ ἥττον τῆς εὐχαριστήσεως τῆς κατ' ἰδίαν συνδιαλέξεως. Ἀπ' οὗτου αἱ ἐπισκέψεις τοῦ Ῥαούλ ἐδικαιολογοῦντο, ἔσχον πολλάκις τοιαύτας συνεντεύξεις. Ἦρκει ὅπως ὁ Σαραμί καὶ ὁ υἱὸς του ἀπουσιάζωσιν, ἵνα ὁ Ῥαούλ μένη ἐπὶ πολλὰς ὥρας πλησίον τῆς ἐρωμένης του.

Τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἦτο λίαν ἀνήσυχος. Ἐγνωρίζε τὴν ἐπισυμβῆσάν τὴν νύκτα σκηνῆν, διότι, ἀντὶ νὰ φύγῃ, ὑπεχρεώθη ὑπὸ τοῦ Ἰωάννου νὰ μείνῃ μετ' αὐτοῦ ὑπὸ τὰ παραθύρα τοῦ δωματίου τῆς Ἰουλιέττης, ἐνόσω ὁ Σαραμί ἦτο εἰς τὸ δωμάτιόν της. Ἦκουσαν τὴν συνδιαλέξιν, ἣν ὁ ἀναγνώστης ἤδη γινώσκει, καὶ τούτους εἶδεν ἡ Ἰουλιέττη μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ συζύγου της, φεύγοντας διὰ τῶν δένδρων τοῦ κήπου.

Ὁ Ῥαούλ ἠὲ χαρίστηκε τὴν Ἰουλιέττην,

ὅτι τόσον ἐρωμένως ἀντέστη τῷ Σαραμί.
— Σὲ ἀγαπῶ! ἀπήντησεν ἐκείνη. Τὸ πᾶν τετέλεσται μεταξύ ἐμοῦ καὶ ἐκείνου. Ἄλλω; τε εἶνε φονεὺς! Ἄ! τρέμω, σχεδὸν καταλαμβάνομαι ὑπὸ φρίκης, συλλογίζομένη ὅτι φέρω τὸ ὄνομά του, καὶ ἀπῆλαυσε τῶν θωπειῶν μου.

— Εἶναι ἀνάμνησις, ἣτις θὰ ἐξαλειφθῇ. Τι εἶναι τὸ παρελθόν, φίλη μου; Μηδέν. Τὸ παρὸν, τὸ ὑνάντιον, εἶναι τὸ πᾶν. Ἐρχομεν ἀμοιβαίως πεποιθήσιν, καὶ ὀφειλομεν νὰ ὑπερασπισώμεν τὸν ἑρωτὰ μας.

— Οὐδένα διατρέχει κίνδυνον.

— Τὸ ὑνάντιον, διατρέχει πολὺ μεγάλους. Ὁ σύζυγός σου θέλει νὰ γνωρίσῃ τὸν ἄνθρωπον, ὅστις σοὶ ἀπεκάλυψε τὸ ἔγκλημά του. Θὰ σε ἐπιβλέπῃ.

Ἡ ἰδέα αὕτη, ἣτις οὐδέποτε τῇ ἐπῆλθε, τὴν ἐξέπληξεν.

— Ἀλλὰ τότε πρέπει νὰ παύσωμεν ἐπὶ τινὰ καιρὸν νὰ βλέπωμεθα!

— Ὅχι, πρέπει νὰ εἰμεθα προσεκτικοί. Θὰ ὀμιλήσω εἰς τὸν Ἰωάννην. Θὰ μας δώσῃ καλὴν τινὰ συμβουλήν.

— Ὁ κύριος Σαραμί ζητεῖ νὰ τον συναντήσῃ.

Καὶ συγχρόνως διηγήθη αὐτῷ ὅ,τι τὴν προῖαν ἐκείνην τῇ εἶπεν ὁ σύζυγός της περὶ τοῦ Ἰωάννου.

Δὲν θὰ ἐκπλαγῇ τις λοιπὸν μανθάνων ὅτι τὴν αὐτὴν ἡμέραν, ἐπανερχόμενος ἐκ Νιμ ὁ Σαραμί, περὶ τὴν ἕκτην τῆς ἑσπέρας ὄραν, εἶδεν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ, οὐ μακρὰν τοῦ δρυακτοῦ τοῦ κήπου του, ἄνθρωπον, ὄρθιον, στήριζόμενον ἐπὶ ράβδου, τὸν ὁποῖον κατ' ἀρχὰς δὲν ἀνεγνώρισεν, ἀλλ' ὅστις, πλησιάσας πρὸς αὐτόν, εἶπε τὸ ὄνομά του.

Ἦτο Ἰωάννης ὁ Ἐπαίτης.

Ὁ Σαραμί ἐσταμάτησε τὴν ἄμαξάν του, ἦν, ἀφοῦ κατῆλθεν, ἀπέπεμψεν εἰς τὴν ἐπαυλιν, καὶ ἔμεινε μόνος μετὰ τοῦ Ἰωάννου.

— Πόθεν ἔρχεσαι; τὸν ἠρώτησε. Σοὶ εἶπέ τις ὅτι σὲ ἐζήτουν;

— Μὲ ἐζητεῖτε! ἀνέκραξεν ὁ Ἰωάννης μετ' ἐκπλήξεως.

— Τὸ ἠγνόεις;

— Ἀπολύτως! Ἀφοῦ ἐξῆλθον τῆς φυλακῆς, κύριε, ἦμην πολὺ τεθλιμμένος, ἐλεεινός, ἀσθενής. Χάρις εἰς τὰς γενναιωδούς της κυρίας Σαραμί, ἠδυνήθη νὰ μεταβῶ εἰς Βιβαράι, ὅπου ἔχω συγγενεὺς τινὰς, οἵτινες μὲ περιποιήθησαν λίαν προθύμως κατὰ τὴν μακρὰν νόσον μου, καὶ δὲν με ἀρῆκαν ν' ἀπέλθω, εἰμὴ ἀφοῦ ἀνέρωσα ἐντελῶς.

— Διατί δὲν ἔμεινες πλησίον αὐτῶν;

— Ὡ! κύριε, εἰς τὴν ἡλικίαν μου αἰετίζεις εἰςί προσφιλεῖς. Δὲν ἠδυνήθη νὰ παραιτηθῶ τοῦ πλάνητος βίου μου. Βλέπετε, ἐγὼ εἶμαι ἄνθρωπος τῶν περιπετειῶν, πλάνης.

— Ἐπικίνδυνος ἀλήτης, παρετήρησε μετ' αὐστηρότητος ὁ Σαραμί.

— Ἐπικίνδυνος! Διὰ ποῖον! ἀπήντησεν ὁ Ἰωάννης. Ὅχι, κύριε δικαστά, εἰς οὐδένα οὔτε ἐπραξα, οὔτε θέλω νὰ πράξω κακόν. Ἦλθον καὶ ἤθελον νὰ σας ἐπα-

νιδῶ, διότι σπειδῶ νὰ μάθω ἂν ἀνεκαλύψατε τὸν φονεὴ τῆς θυγατρὸς μου.

Ἡ ἐρώτησις αὕτη νύχαιστίσθη τὸν Σαραμί καὶ καθυσάχασεν αὐτόν.

Ἡ φυσιογνωμία τοῦ ἐπαίτου ἦτο τόσῳ ἤρεμος, τὸ πᾶν ἐν αὐτῷ προέδιδε τοιαύτην εὐκρινειαν, ὥστε ὁ ἀνγκοιτῆς δὲν ἐπίστευσεν ὅτι τὸν ἠπάτα. Ἡ δικακῆς αὐτοῦ ἐπιθυμία τοῦ νὰ καθυσάχασῃ, καθίστα αὐτὸν μᾶλλον εὐπιστον. Κατ' ἐκείνην μάλιστα τὴν στιγμὴν δὲν ἀνεμνήσθη περιστάσεων τινῶν, ἅς, ἂν ἤθελεν ἐνθυμηθῆ, θὰ ἠνῳεί τὸ ψεῦδες τῶν διαβεβαιώσεων τοῦ Ἰωάννου.

Ἡ Ἰουλιέττη δὲν εἶπεν αὐτῷ ὅτι ὁ ἐπαίτης ἐζήτηε τὸν φονεὴ τῆς θυγατρὸς του; Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἐλησημονήσε τὰς λεπτομερείας αὐτάς, σκεπτόμενος μόνον ὅτι ὁ Ἰωάννης δὲν εἶχε πλέον κατ' αὐτοῦ ὑπονοίας, καὶ δὲν μετείχε τῆς ἐναντίου του τεκταινομένης συνωμοσίας.

Ἀπεφάσισε νὰ ἐπωφεληθῇ τῆς ἀγνοίας του.

— Αἱ προσπάθειαι τῆς δικαιοσύνης ἀπέτυχον μέχρι τοῦδε. Αἱ κατὰ σοῦ ὑπονοιαὶ μένουσιν ὅποιαί ἦσαν, καὶ δὲν ἔθεσα τοὺς χωροφύλακας εἰς καταδιωξίν σου, διότι ἔχω τὴν πεποίθησιν ὅτι εἰσαι ἀθῶος. Ἀλλὰ τὴν πεποίθησιν ταύτην μόνος ἐγὼ ἔχω δὲν συμμερίζονται δὲ αὐτὴν αἱ ἐν τῇ εἰσαγγελίᾳ συναδελφοί μου· μὲ ἐμέμφθησαν μάλιστα ὅτι ἐξέδωκα τὴν διαταγὴν τῆς ἀποφυλακιστέως σου, ἣν ἐχαρακτήρισαν ὡς ἄφρονα καὶ ἐσπευσμένην.

— Ἐνεκεν ἐμοῦ σὰς ἐμέμφθησαν! εἶπε μετ' ἀγαθότητος ὁ ἐπαίτης. Λυποῦμαι πολὺ διὰ τοῦτο. Συλλαβετέ με ἐκ νέου ἂν θέλητε!

— Εἶναι ἀνωφελές, ἔσπευσε ν' ἀπαντήσῃ ὁ Σαραμί. Ἄλλ' ἔχεις μέσον νὰ διασκεδάτῃς τὰς κατὰ σοῦ ὑπονοίας.

— Ποῖον εἶναι τὸ μέσον τοῦτο;

— Προσπάθησον, ὡς ἐγὼ, νὰ ἀνακαλύψῃς τὸν φονεά. Ὑπαγε εἰς τὰς ἐπαύλεις, ἐρώτησον τοὺς χωρικοὺς, καὶ περισύναξον πάσαν φήμην. Ὅσον περισσότερο ζῆλον δεῖξῃς, τόσῳ μᾶλλον ἢ ἀθώότης σου θὰ βεβαιωθῇ.

— Σεῖς μὲ παρακινεῖτε εἰς τὸ ἔργον τοῦτο;

— Ἐγὼ. Ἐχω ἐμπιστοσύνην εἰς σέ.

— Ὡ! εὐχαριστῶ, εὐχαριστῶ, δικαστά μου!

Τοὺς λόγους τούτους προέφερε μετὰ τοιαύτης διαχύσεως, ὥστε ὁ Σαραμί ἐπίσθη, ὅτι ὁ Ἰωάννης δὲν ἦτο ὁ ἀποκαλύψας τὰ πάντα τῇ συζύγῳ του.

— Ἰδοῦ, εἶπε, δύναμαι νὰ σε θέσω ἐπὶ τὰ ἴχνη, τὰ ὅποια ἐγὼ δὲν δύναμαι ν' ἀκολουθήσω. Ἡ σύζυγός μου ἔχει ἐπίσης ὑπονοίας τινὰς βασιζόμενας ἐπὶ τινος ἀπορητῆτος ἀνακοινώσεως, γενομένης αὐτῇ ἀγνοῶ ὑπὸ τινος. Μοὶ κρύπτει τὸ ὄνομά του. Λοιπὸν! πρέπει νὰ το μάθῃς.

— Πῶς θὰ το κατορθώσω!

— Παραφύλακτε τὴν σύζυγόν μου. Ἀκολουθεῖ αὐτήν. Γνώριζε ποῦ μεταβαίνει, ποῖον δέχεται κατὰ τὴν ἀπουσίαν μου, καὶ γνωστοποιεῖ εἰς ἐμέ ὅ,τι μανθάνει.

Καὶ μετ' αὐθαδείας, προερχομένης ἐκ τῆς ἐπιθυμίας νὰ μάθῃ πόθεν ἐπήγαγεν ἢ κατ' αὐτοῦ κατηγορία, ἐξεμυστηρεύθη τὰ πάντα εἰς τὸν Ἰωάννην.

— Τολμῶς! νὰ κατηγορήσωσιν, ἐμέ! ἐννοεῖς;

— Ἀτιμία! Εἶμαι βέβαιός ὅτι ὁ κατηγορῶν ὑμᾶς ἔχει συμφέρον νὰ διαστρέψῃ τὰς ὑπονοίας, καὶ ἴσως νὰ ἀπομακρύνῃ ἀπὸ ὑμᾶς τὴν σύζυγόν σας. Εἰκάσω φοβερὰν μηχανογραφίαν. Κύριε, ἐμπιστεύθητε εἰς ἐμέ! εἶμαι ἐπιδέξιος ὅταν θέλω.

— Ἐμπιστοσύνην ἀπὸ ἐμπιστοσύνης, ὑπέλαθεν ὁ Σαραμί. Βοήθησον τὴν δικαιοσύνην. Κατόρθωσον νὰ θριαμβεύσῃ ἡ ἀλήθεια, καὶ θὰ ἀνταμειφθῇς.

Ἀντήλλαξαν λόγους τινὰς ἔτι καὶ ἐχωρίσθησαν.

Ὁ Ἰωάννης, μείνας μόνος, ὕψωσε τὰς χεῖρας πρὸς τὸν οὐρανὸν καὶ ἐψιθύρισεν:

— Ἡ ἐκδίκησις παρασκευάζεται.

(Ἐστία συνέχεια.)

TONY.

ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

(Ἡ πρώτη προηγουμένη φύλλον.)

— Τότε, θὰ πῶ ὀμιλήσεις περὶ Θεοῦ, περὶ διαβόλου, δι' ὅ,τι θέλεις, κατ' εἶον δῆποτε τρόπον ὅμως θὰ τῷ ἀποσπάσεις τὰ ἐξ Ἀβινιῶνος προερχόμενα ἔγγραφα.

— Καὶ ἂν ἀρνηθῇ;

— Ὅ! ἀρνηθῆς αὐτῷ τὴν ἀρσιν τῶν ἀμαρτιῶν, θὰ τον καταρασθῆς, θὰ τον ἀναθεματίσεις.

— Ἡ θὰ τῷ ἀποσπάσω τὰ ἔγγραφα διὰ τῆς βίας.

— Ἐστῶ καὶ τοῦτο. Ἄς ἴδωμεν ὅμως ἐν εἰσαι ἀρκούντως ἀπηλλαγμένος τῆς μέθης, ἵνα τὸ πράξῃς.

— Τώρα θὰ ἴδῃτε.

Ὁ Γορανφλότος ἔτριψε τὸ πρόσωπον διὰ τῆς χειρὸς του, ὡς ἴν' ἀφαιρέσῃ τὰ ἐξωτερικὰ ἴχνη τῆς μέθης, καὶ διηυθύνθη πρὸς τὴν θύραν μὲ βῆμα μεμετρημένον.

— Μίαν στιγμὴν, εἶπεν ὁ Σχικῶ ἀφοῦ σοὶ δώσῃ τὰ ἔγγραφα, κρούσον διὰ τῆς χειρὸς σου τὸν τοῖχον.

— Ἐὰν δὲ μοὶ τὰ ἀρνηθῇ,

— Κρούσον καὶ τότε.

Ὁ Γορανφλότος ἐξῆλθε τοῦ δωματίου, ὁ δὲ Σχικῶ προσεκόλλησε τὸ οὖς ἐπὶ τοῦ διαχωρίσματος τῶν δύο δωματίων, ὅπως ἀντιλαμβάνηται καὶ τοῦ ἐλαχίστου θορύβου.

Μετὰ δέκα λεπτὰ τῆς ὥρας, τὸ τρίξιμον τοῦ πατώματος κατέστησεν αὐτῷ γνωστὸν, ὅτι ὁ Γορανφλότος εἰσῆρχετο εἰς τὸ δωματίον τοῦ γείτονος.

Ὁ δικηγόρος ἀνηγέρθη ἐπὶ τῆς κλίνης του καὶ προσέβλεψε τὴν παραδοξὸν ἐμφάνισιν.

— Αἴ! καλὴν ἡμέραν, ἀδελφέ μου, εἶπεν ὁ Γορανφλότος, σταματήσας ἐν τῷ μέσῳ τοῦ θαλάμου.

— Τι θέλετε ἐδῶ, πάτερ; ἐψιθύρισεν ὁ ἀσθενής, μὲ φωνὴν ἐξησθενημένην.

— Τέκνον, εἶμαι ἀνάξιος μοναχός, ὅσπερ, μαθὼν ὅτι διατελεῖτε ἐν κινδύνῳ, ἤλθον νὰ λαλήσω ὑμῖν περὶ τῆς ψυχικῆς σωτηρίας σας.

— Εὐχαριστῶ, εἶπεν ὁ ἐτοιμοθάνατος· θεωρῶ ὅμως περιττὴν τὴν ὑμετέραν μέριμναν, διότι αἰσθάνομαι ἐμαυτὸν καλλίτερον.

Ἄλλοτε ὁ Γορανφλότος ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν.

— Τὸ πιστεύετε ; εἶπεν.

— Εἶμαι βέβαιος.

— Ἀπάτη τοῦ διαβόλου, ὁ ὅποιος θέλει νὰ σας ἴδῃ θνήσκοντα ἀνεξομολογήτων.

— Ὁ Σατανᾶς ἐπλανήθη, εἶπεν ὁ ἀσθενής, διότι πρὸ μικροῦ ἐξομολογήθην.

— Εἰς τίνα ;

— Εἰς ἄξιον ἱερέα, ἐλθόντα ἐξ Ἀθινιωτῶν.

Ἄλλοτε ὁ Γορανφλότος ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν.

— Δὲν ἦτο ἱερεύς, εἶπε.

— Πῶς ! δὲν ἦτο ἱερεύς, ἠρώτησεν ὁ δικηγόρος.

— Ὅχι.

— Πόθεν τὸ ἠξεύρετε ;

— Τὸν γνωρίζω, ἀπήντησεν ὁ Γορανφλότος μὲ τόνον φωνῆς τόσον πειστικόν, ὥστε, ὅσον ἂν ἦναι ἐν γένει δύσκολον νὰ συγχοσθῶσιν αἱ δικηγόροι, ὁ ἡμέτερος Δαυὶδ ἐταράχθη. Ἀφοῦ δ' ἡ κατάστασις τῆς υγιείας ὑμῶν δὲν βελτιοῦται, προσέθετο ὁ μοναχός, πρέπει νὰ ἐξομολογηθῆτε.

— Τοῦτο καὶ ἐγὼ θέλω, εἶπεν ὁ δικηγόρος μὲ φωνὴν ἰσχυροτέραν· πλὴν θὰ ἐξομολογηθῶ πρὸς ὄντινα ἐγὼ θέλω.

— Δὲν ἔχετε καιρὸν νὰ ζητήσητε ἕτερον πνευματικόν, τέκνον μου, ἀφοῦ δ' εἶμαι ἐδῶ ἐγώ . . .

— Πῶς δὲν ἔχω καιρὸν, ἀνέκραζεν ὁ ἀσθενής μὲ ἔτι ἰσχυροτέραν φωνήν· ἀφοῦ σας λέγω, ὅτι αἰσθάνομαι καλλίτερα ; ἀφοῦ σας βεβαιῶ, ὅτι θὰ δικαφύγω τὸν κίνδυνον ;

Ἄλλοτε ὁ Γορανφλότος ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν διὰ τρίτην φοράν.

— Καὶ ἐγώ, εἶπε μετὰ τοῦ αὐτοῦ φλέγματος, σας βεβαιῶ, τέκνον μου, ὅτι οὐδὲν καλὸν ἐλπίζω δι' ὑμᾶς· εἴθε καταδεδικασμένος ὑπὸ τε τῶν ἰατρῶν καὶ ὑπὸ τῆς θείας Προνοίας· ἠξεύρω, ὅτι εἶναι θλιβερόν ὅ,τι σας λέγω, ἀλλὰ πάντες ἐκεῖ φθάνομεν ταχέως ἢ ἀργά· ὑπάρχει ἡ στάθμη, ἡ στάθμη τῆς δικαιοσύνης· ἄλλως εἶναι παρήγορον ν' ἀποδημῆ τις τοῦ προσκαίρου τούτου κόσμου, ἀφοῦ θ' ἀναστήθῃ εἰς τὸν ἕτερον, τὸν αἰώνιον. Αὐτὸς ὁ Πυθαγόρας τὸ ἔλεγε, τέκνον μου, ἐνῶ ἦτο ἐθνικός. Ἐμπρός, ἐξομολογήθητε, ἀγαπητὸν τέκνον.

— Ἀλλὰ σας βεβαιῶ, πάτερ μου, ὅτι αἰσθάνομαι ἤδη ἰσχυρότερος· ἴσως εἶναι ἀποτέλεσμα τῆς ἀγίας παρουσίας σας.

— Πλάνη, τέκνον μου, πλάνη, ἐπέμεινε λέγων ὁ Γορανφλότος· κατὰ τὰς τελευταίας στιγμὰς, ὑπάρχει ψευδὴς ἐπάνοδος τῶν ζωτικῶν δυνάμεων· εἶναι ἡ τελευταία ἀναλαμπὴ τῆς σβεννυμένης λυχνίας. Ἐμπρός, ἐξηκολούθησεν ὁ μοναχός, καθήσας πλησίον τῆς κλίνης, εἶπατέ μοι τὰς ραδιογραφίας, τὰς συνωμοσίας, τὰς μηχανογραφίας σας.

— Τὰς ραδιογραφίας, τὰς συνωμοσίας, τὰς μηχανογραφίας μου ! ἐπανάλαβεν ὁ Νικόλαος Δαυὶδ, ἀπομακρυνθεὶς τοῦ παραδόξου μοναχοῦ, τὸν ὅποιον δὲν ἐγνώριζεν, ἀλλ' ὅστις ἐφαίνετο, ὅτι ἐγίνωσκεν αὐτὸν ἄριστα.

— Ναί, εἶπεν ὁ Γορανφλότος, διαθέσας καταλλήλως τὰ εὐρέα ὠτά του, ἵνα δεχθῶσι τὴν ἐξομολόγησιν καὶ ἐνώσας τοὺς δύο ἀντίχειρας ἐπὶ τῶν συμπεπλεγμένων χειρῶν του· ἀφοῦ δέ μοι εἶπητε τὰ πάντα, δώσατέ μοι τὰ ἐγγράφα καὶ ἴσως ὁ Θεὸς μοι ἐπιτρέψῃ νὰ δώσω ὑμῖν ἄφρασις ἀμαρτιῶν.

— Τίνα ἐγγράφα ; ἀνεφώνησεν ὁ ἀσθενής μὲ φωνὴν τόσον ἰσχυρὰν καὶ ἔντονον, ὡς ἐάν ἦτο ἐντελὴς ὑγιής.

— Τὰ ἐγγράφα, τὰ ὅποια ὁ ὑποτιθέμενος ἱερεὺς ἐκόμισεν ὑμῖν ἐξ Ἀθινιωτῶν.

[Ἐστὶ συνέχισι].

Δμλ.

ΤΕΘΑΜΜΕΝΟΙ ΖΩΝΤΕΣ

[Διήγημα *Elie Berthet*]

[Συνέχεια ἰδε προηγούμενο φύλλον.]

Βεβαίως σπουδαῖον ἦτο ν' ἀνάψῃ τις πυρετὸν, εἰς τὸ ἀνάπλεων ἀερίων ἐκεῖνο μέρος, ἕνεκα τῆς προσφάτου καταπτώσεως τοῦ ἀνθρακος, διὰ τοῦτο, πρὶν ἢ ἀποκριθῆ εἰς τὸν φίλον του ὁ Ἀντώνιος, ἐξήτασε λεπτομερῶς τὴν ἔτι καίουσαν λυχνίαν. Ὁ Ἀντώνιος, λίαν πεπειραμένος περὶ τὰ τοιαῦτα, δὲν ἐθέωρησε μέγιστον τὸν κίνδυνον, διότι ἀπεκρίθη :

— Ἐμποροῦμεν ἀκόμη νὰ τὰς ἀνάψωμεν, ἀλλὰ γρήγορα. . . ἔπειτα ἀπὸ ὀλίγο θὰ ἦναι πολὺ ἀργά.

Ἐσπευσαν ν' ἀνάψωσι πυρετὰ δι' ὧν ἦσαν ἐφωδισμένοι καὶ αἱ λυχνίαι ἀνήθησαν ἄνευ τινὸς ἀπενεκαίου. Παρητήρησαν ὅτι ἡ πρὸ μικροῦ γενομένη κατάρρηξις, κατέλαβεν ὄχι μόνον τὴν στοὰν τῆς εἰσόδου, ἀλλὰ καὶ τὸ ἡμισυ τῆς ἐκμεταλλεύσεως. Πάντα ταῦτα ἐσηματίζον σημαντικὸν ὄγκον, θὰ ἦτο δὲ παρὰ φροσύνη ὅπως δοκιμάσῃ τις ν' ἀνοίξῃ διόδον· ὤφειλον λοιπὸν ἀλλαγοῦ νὰ ζητήσωσι τὴν σωτηρίαν των, ἐὰν τοῦτο ἦτο δυνατόν.

— Ἀντώνιε, εἶπε χαμηλοφώνως ὁ Λεονάρδος, σὺ θὰ ἠξεύρεις τὸ μέρος αὐτὸ τοῦ μεταλλείου· ὑπάρχει ἀπ' ἐδῶ στοὰ τις φέρουσα εἰς τὰ ὄρυγματα τῶν κλιμάκων ;

— Δὲν ἐπῆγα μακρότερα ἀπὸ τὸν στόλον τῆς *Melanης Παρθένου*, ἀπεκρίθη κατηφῆς ὁ Ἀντώνιος. Δὲν ἐργάζονται πλεῖα μακρὰ ἀπ' ἐδῶ . . . θὰ ἦναι περισσότερο ἀπὸ τριάντα ἢ σαράντα χρόνοι . . . καὶ ἀκόμη ποῖος ἠξεύρει ! Λέγουσιν ὅτι ἐβγαλαν ἀπὸ ὄλλαις ταῖς μερικαῖς τὴν ξυλεῖα, καὶ ὅτι ἀφίσαν νὰ πέσουν καὶ στοαῖς καὶ ἀνθρακῶνες . . . ἤχαθήκαμε !

Κατὰ δυστυχίαν ὁ Ἀντώνιος δὲν ἠδυνήθη νὰ περιστείλῃ τὴν ἐκφρασιν τοῦ φόβου του. Αἱ νεάνιδες ἤκουσαν τοὺς τελευταίους λόγους τοῦ Ἀντωνίου.

— Τί λέγεις, Ἀντώνιε, ἀνεφώνησεν ἔντρομος ἡ Γερτρούδη, ἐτάφημεν λοιπὸν ζῶντες ;

Ἄλλοτε ὁ Ἀντώνιος δὲν εἶχε τὴν δύναμιν ν' ἀποκριθῇ.

Ἡ δεσποινὶς Βὰν Βέστη ὕψωσε τὰς χεῖρας πρὸς τὸν οὐρανὸν ψιθυρίζουσα :

— Ἀχ ! δυστυχῆ μου πάτερ, τίς θὰ σε παρηγορήσῃ ;

Εἶτα δὲ στρεφομένη πρὸς τὸν Λεονάρδον προσέθηκε δι' εὐσταθοῦς φωνῆς :

— Μὴ μας κρύπτετε τὴν ἀλήθειαν· θὰ ἔχωμεν τὸ θάρρος νὰ τὴν ἀκούσωμεν . . . δὲν ὑπάρχει καμμία ἐλπίς ; Πρέπει νὰ προετοιμασθῶμεν διὰ ν' ἀποθάνωμεν ὡς χριστιαναί !

Ἐπὶ τῆς ἐλπίδος, δεσποινίς, ὑπέλαβεν ὁ Λεονάρδος βεβαίως εἰς τὸ στῶμα τοῦτο τοῦ μεταλλείου εὐρίσκεται ἐτέρα ἐξοδος, ἐκτὸς τῆς γνωστῆς μας, διότι, καθ' ὅν χρόνον τὸ στῶμα τοῦτο ἦτο εἰς ἐκμετάλλευσιν, δύο τοῦλάχιστον ὄρυγματα ἦσαν ἀναπόφευκτα πρὸς ἀνανέωσιν τοῦ ἀέρος. Ὑποθέτω λοιπὸν ὅτι τὰ ὄρυγματα εἶναι αὐτὰ ἐκεῖνα τὰ καὶ σήμερον ἐν χρήσει. Ἐὰν λοιπὸν ἢ κατάρρηξις μας ἀποκλείει τῆς ὁδοῦ τοῦ μεγάλου ὄρυγματος, θὰ εὐρωμεν ἐδῶ διόδον, ἥτις νὰ μας φέρῃ εἰς τὰ ὄρυγματα τῶν κλιμάκων.

— Λησμονεῖτε ὅμως ὅτι καθ' ὅν χρόνον ὁ πάππος μου ἔζη καὶ ὅτε ἡ *Βασιλικὴ φλέψ* ἐξεμεταλλεύετο, ἠκούοντο εἰς ἐν μόνον ὄρυγμα διὰ τε τὴν ἐξαγωγὴν καὶ τὴν ἀνανέωσιν τοῦ ἀέρος ;

Ἄλλοτε ὁ Λεονάρδος ἐγνώριζε τοῦτο καλλίστα· οὐχ ἦττον ἐπέμενε εἰς τὴν πεποιθήσιν του, ὅτι θὰ εὐρίσκον δευτέραν διόδον.

— Ἐπὶ τῆς δεσποινίς, θ' ἀπαλλαγῶμεν ἀπὸ τῆς συμφορᾶς αὐτῆς, ἔλαβον προφυλάξεις λίαν χρησίμους Ἐντὸς τοῦ σάκκου, τὸν ὅποιον φέρω, εὐρίσκονται προμήθειαι, ἔλαιον καὶ διάφορα ἄλλα χρειώδη, ἐλάβομεν δὲ καὶ ἀπὸ τῶν ἀνθρακωρυχείων, ἐργαλεῖά τινα διὰ πάσαν περίπτωσιν.

Οὕτως ὀμιλῶν, ἐδείκνυε πέλεκυν ἀνηρητημένον ἐκ τῆς βυρσίνης αὐτοῦ ζώνης.

— Ὁ Θεὸς μας προστατεύει, σας λέγω, ἐξηκολούθησεν ἐνθουσιῶν, δὲν θ' ἀνεχθῆ ν' ἀποσβεσθῶσιν ἐντὸς τοῦ πενθίμου αὐτοῦ τόπου, αἱ ὑπὸ τὴν προστασίαν μου πολύτιμοι αὐταὶ ὑπάρξεις !

— Ὅσον διὰ μένα, ἠμπορῶ ν' ἀποθάνω μὲ ὑπομονήν, εἶπεν ὁ Ἀντώνιος, ἂν ἠξεύρα ὅτι τὰ καυμένα τὰ κορίτσια, θὰ ἦσαν ἀσφαλισμένα ἐκεῖ ἐπάνω, εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ ἐργαστηρίου.

Ἡ Γερτρούδη ἔθλιψε πυρετωδῶς τὴν χεῖρα τοῦ ἐξαδέλφου της, χωρὶς νὰ προφέρῃ λέξιν ἢ Ἀμαλία εἶπε μετὰ διαχύσεως :

— Ὅλοι πρέπει νὰ ὑποστῶμεν τὴν αὐτὴν τύχην· ἐὰν ἡ Γερτρούδη καὶ ἐγὼ σωθῶμεν, δικαί νὰ μὴ σωθῆτε καὶ σεις ;

— Ἐμπρός ! εἰς τὸ ἔργον ! ἀνέκραζεν ὁ Λεονάρδος, πρέπει νὰ ἐπωφεληθῶμεν τοῦ χρόνου ἕως ὅτου . . .

Ἐσιώπησεν.

— Ἐως ὅτου αἱ δυνάμεις μας δὲν ἐξαντληθῶσι, δὲν ἔχει οὕτω ; — προσέθεσε χαμηλοφώνως ἡ δεσποινὶς Βὰν Βέστη, — καὶ ὁ ἀὴρ ὃν ἀναπνεύομεν δὲν μολυνθῇ.

Ἐπὶ ταῦτά πάντες ἠτοιμάσθησαν, πρὸς ἀ-

ναζήτησιν τῆς ὑπὸ τοῦ Λεονάρδου ὑποθεσίσης δευτέρας διόδου.

Ἡ Δίοδος.

Ὁ ἀνθρακῶν τῆς *Melariῆς Παρθένου* ἦτο πλήρης περιστροφῶν καὶ ἐλιγμῶν, πρὸς δὲ ἀπεφοραγμένους ἐκ χρώματος καὶ λίθων.

Αἱ νεάνιδες καὶ οἱ ἐργάται, κρατοῦντες τὰς λυχνίας των, ἐζήταζον ἐπισταμένως, ἀλλὰ μάτην! οὐδὲν ἐνέριχνε τὴν ὑποκρίν στοας.

Βαρέως αἱ ἀτυχεῖς κατεβλήθησαν, φρικώδης δὲ ἀπόγνωσις ἀπεικονίζετο ἐπὶ τοῦ προσώπου των. Ἡ Ἀμαλία καὶ ἡ Γερτρούδη ἐκάθησαν ἐπὶ τινος δοκοῦ σκωληκοβρώτου, ὁ δὲ Ἀντώνιος, κατηφής, ἴστατο πλησίον των.

Ὁ Λεονάρδος μετ' ἀκουράστου ἐπιμονῆς παρετήρει μετ' ἐνδιαφέροντος ἴχνη τινα διαυλακούντα τὸ ἔδαφος τοῦ μεταλλείου· παρηκολούθησε δὲ κρατῶν τὴν λυχνίαν τοῦ τὰ ἴχνη ἐκεῖνα, τὰ φέροντα εἰς τὴν ἐσχάτην τοῦ ἀνθρακῶνος, ἐνθα ἀπορροδοκῆτως ἐχάνοντο ὑπὸ σωρῶν ἐρειπίων.

Ἐπὶ τέλους ὁ Λεονάρδος ἀνεκάλυψε μεταξὺ τῶν χωμάτων, καὶ τῆς στέγης τοῦ ἀνθρακῶνος, ὅπῃ τινα, ἥτις ὑπέκρυπτεν ἴσως κοιλώμα τι. Ἐζήτησε καὶ εὐρέν, ἐκ τῶν διεσπαρμένων ἐπὶ τοῦ ἔδαφους, δοκὸν σσηπιταὶν μεταχειρισθεῖς πρὸς καταμέτρησιν τοῦ βάθους τῆς ὀπῆς, ἀλλὰ καταβυθισθεῖσης τῆς δοκοῦ ἐντὸς αὐτῆς ἀπήνησε κενόν.

— Ἀντώνιε! δεσποινίδες! ἐκράυγασεν ἔνθους, τρέξατε . . . εὐρον τὴν διόδον τὴν ὁποίαν ζητοῦμεν.

Ἡ Ἀμαλία καὶ ἡ Γερτρούδη ἔδραμον, ἀλλ' ὁποῖα ὑπῆρξεν ἡ ἐξαπατηθεῖσα ἐλπὶς των, ὅτε εὐρέθησαν πρὸ ἀδιαβάτου τοίχου. Ὁ Ἀντώνιος ἐθεώρησε περίξ, καὶ εἶπεν ὀργίλως πῶς :

— Ποῦ εἶναι λοιπὸν ὁ δρόμος; χωρὶς ἄλλο ὄνειρεύεσαι.

— Δὲν βλέπετε τὰ ἴχνη αὐτὰ τῶν τροχῶν, ὑπέλαβεν ὁ Λεονάρδος· ἀναντιρρήτως εἶνε τὰ ἴχνη τῶν χειραμαζῶν τῶν πρὸς μεταφορῶν τῶν γαιανθράκων, πρὶν εἶτι ἐρευρεθῶσιν αἱ σιδηραὶ ῥαβδώσεις. Εὐρισκόμεθα λοιπὸν βεβκίως ἐπὶ τῆς στοας. Δύνασαι δὲ νὰ διακρίνεις τοῦτο ἀπὸ τὰ ἴχνη αὐτὰ τὰ ὁποῖα καθίστανται ἀφινιδίως ἀφανῆ, ὑπὸ τὰ ἐρείπια ταῦτα· τοῦτο εἶνε βεβκίαι ἀπόδειξις ὅτι εὐρισκόμεθα πρὸ καταρρέουσας ἀβυθοῦς, μετὰ τινων δὲ στιγμῶν ἐργασίας, θὰ ἀνακαλύψωμεν τὴν στοάν.

Ὁ Ἀντώνιος ἐξεπλάγη ἐκ τῆς ὀζυνοῖας τοῦ συντέχνου του.

— Εἶναι σωστό, ἔλεγε θαυμάζων εἰς ἐκάστην παρατήρησιν τοῦ Λεονάρδου, ἔχεις δίκαιον . . . πῶς τὸ 'κατάλαβες;

— Λοιπὸν, κύριε Λεονάρδε, ἠρώτησεν ἡ Ἀμαλία τεταραγμένη, ἐπὶ τῇ ὑποθέσει ὅτι δὲν λανθάνεσθε, ποῦ θὰ μας ὀδηγήσῃ ἡ νέα αὐτὴ στοά;

— Ἀγνοῶ, δεσποινίς, ἀλλ' ἐλπίζω, εἰς τὴν σωτηρίαν . . . Ἐμπρός! Ἀντώνιε, ὁ

καιρὸς ἐπείγει ἐπὶ τὸ ἔργον! Καὶ ἐπειδὴ δὲν δυνάμεθα νὰ συνεργασθῶμεν, ἐνεκεν ἐλλείψεως ἐργαλείων, θὰ βοηθῆ ὁ εἰς τὸν ἄλλον . . . ἀρχίζω . . . δός μοι τὴν σκαπάνην σου.

Καὶ ἔλαβε τὴν ἐκ τῆς ζώνης τοῦ Ἀντωνίου κρεμαμένην σκαπάνην ἀρξάμενος τῆς ἐργασίας μετὰ πυρετώδους δραστηριότητος. Ἡ Ἀμαλία τῷ εἶπε φιλικῶς :

— Ἐὰν ἡ ῥώμη, τὸ θάρρος, καὶ ἡ νοήμοσύνη ἰσχύουσι, θὰ ἐπανιδώμεν τὸ φῶς τῆς ἡμέρας. Φίλοι, ἐστὲ βεβκίαι, ὁ πατήρ μου θ' ἀμείψῃ γενναίως τὴν ἀφοσίωσίν σας.

Ὁ Λεονάρδος ἠγέρθη καὶ :

— Θὰ μας ἀνταμείψῃ, δεσποινίς, ὑπέλαβε μετὰ πικρίας.

Καὶ ἐπανήρχισε τὴν ἐργασίαν του· ἡ Ἀμαλία ἀπεμακρύνθη βραδέως, ἐπανακλήθησεν ἐπὶ τῆς δοκοῦ, πλησίον τῆς Γερτρούδης.

Οἱ δύο ἀνθρακωρύχοι ἀλληλοδιαδόχως καὶ δραστηρίως ἐργάσθησαν ἐπὶ μίαν ὥραν. Ὁ Λεονάρδος δὲν ἠπατήθη εἰς τὰς προβλέψεις του. Καθ' ὅσον ἡ ἐργασία προῦχῶρει παρουσιαζόντο ἡ στέγη καὶ τὰ τοιχώματα στοας τινος.

Ἐπειδὴ δὲ τὸ ἔδαφος δὲν ἦτο στερεόν, ὑπεχώρει εὐκόλως εἰς τὰς ἠνωμένας προσπάθειαι τῶν δύο ῥωμκλέων νέων, καὶ ἡ ὀπῆ ταχέως ἐμεγεθύθη.

Ἦδη ὁ Λεονάρδος, παρατηρῶν διὰ τῆς λυχνίας του ἐντὸς τῆς κοιλότητος, εἶδεν ὅτι ἡ στοά ἦτο ἐλευθέρα.

Κραυγὴ ἠκούσθη ταυτοχρόνως.

Ἡ δεσποινὶς Βὰν Βέστη, ἐξηνητημένη ὑπὸ τοῦ κόπου, τῆς ἀναπνοῆς τοῦ μεαυλισμένου ἀέρος, καὶ ἰδίως ὑπὸ τῶν συγκινήσεων τῆς ἡμέρας, εἶχε πέσει λιπόθυμος εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς Γερτρούδης. Ὁ Λεονάρδος ἔδωκεν εἰς τὸν σύντροφόν του τὴν σκαπάνην, ἣν ἐκράτει κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην καὶ.

— Ἐξοκολούθει, τῷ εἶπε, πᾶν λεπτόν παρεχόμενον εἶναι πολύτιμος ἀπώλεια.

Καὶ ἔδραμε πρὸς τὴν Ἀμαλίαν, ἥτις εἶχεν ἀπολέσει τὰς αἰσθήσεις.

Ἄν καὶ ἡ Γερτρούδη ἦτο καὶ αὐτὴ ἐξηνητημένη, ἐν ταῦτοις τὴν ὑπεστήριξεν ὅσον αἱ δυνάμεις τῆς τῇ τὸ ἐπέτρεπον.

Φθάσας ὁ Λεονάρδος ἐγονυπέτησεν, ὅπως ὑπέγειρε τὴν θελατικὴν κεφαλὴν τῆς Ἀμαλίας. Καθ' ὃν δὲ χρόνον αὐτὸς ἐφρόντιζε διὰ τὴν λιπόθυμον Ἀμαλίαν, ἡ Γερτρούδη ἐβύθιζε τὸ βινάμακτρόν της ἐντὸς τοῦ ὕδατος, ὅπερ ἐσημακτιζέτο ἐκ τῶν ἐκ τοῦ θόλου πιπτόντων σταγόνων καὶ δι' αὐτοῦ ἔβρεξε τὸ μέτωπον τῆς λιποθύμου Ἀμαλίας, ἥτις ἀνέλαβε μετὰ μικρὸν τὰς αἰσθήσεις της, καὶ ἠνέφξεν τοὺς ὀφθαλμούς, οὓς προσήλωσε ἐπὶ τοῦ Λεονάρδου, ὅστις ἴστατο κεκλιμένος παρατηρῶν αὐτὴν μετὰ μεγίστης ἀγωνίας.

— Εὐχαριστῶ . . . φίλε μου . . . εἶμαι καλλίτερα . . . εἶμαι καλά, εἶπε μετὰ φωνῆς ἀσθενοῦς, καὶ μειδιῶσα ἡ Ἀμαλία.

Καὶ προσεπάθησε νὰ ἔγειρθῇ. Ὁ Λεονάρδος δὲν ἀπεμακρύνθη αὐτῆς, καθότι ἐνόμισεν ὅτι ἡ μικρὰ καὶ παγετώδης τῆς χεῖρ ἐκράτει τὴν ἰδικὴν του. Ἡ ἔνδειξις

ἐκείνη τῆς εὐγνωμοσύνης, ἡ λέξις ἐκείνη : φίλε μου, τῆς ὁποίας ἡ ὄραία καὶ σεμνὴ νεανὶς προέφερε, τὸν συνεκίνησαν βαθέως.

Κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ὁ Ἀντώνιος ἀνέκραξε :

— Λεονάρδε, τὴν μποροῦμε νὰ περάσωμεν!

Ὁ Λεονάρδος ἔστη ἀκίνητος, καὶ ἔφρανη μὴ ἀκούσας τὴν εὐτυχὴ ἐκείνην εἰδήσιν.

— Ἄς περάσωμεν λοιπὸν ταχέως, εἶπεν ἡ Γερτρούδη, ἐπιθυμῶ ν' ἀφήσω γρήγορα τὸ τρομερὸν αὐτὸ μέρος. Ἡ δεσποινὶς Ἀμαλία, πιστεύω, ἠμπορεῖ τῶρα νὰ περπατῇ.

— Ναί, ναί . . . ἐφέλλισεν ἡ Ἀμαλία.

Ἄλλ' ἐγεγρήθη ἡσθάνθη τὰς κινήμας τῆς καμπτομένης. Ὁ Λεονάρδος μετὰ δειλίας τῇ ἐπρότεινε νὰ τὴν ὑποστηρίξῃ, ἀλλ' ἐκείνη ἠρνήθη, καὶ λαβοῦσα τὸν βραχιόνά τῆς Γερτρούδης διηυθύνθησεν πρὸς τὴν ἀκρὰν τοῦ ἀνθρακῶνος.

Τῷ ὄντι, εἶχον κκορθῶσαι ν' ἀνοιξοσι τὴν εἴσοδον τῆς στοας, ὁ δὲ Ἀντώνιος, ὠθούμενος ὑπὸ περιεργίας, εἰσεχώρησεν ἐντὸς αὐτῆς. Ὁ ἀπὸ δὲν ἐφαίνετο μεμολυσιμένος, ἐν συγκρίσει πρὸς ἐκείνον τῶν ἀνθρακωρυχείων τῆς *Melariῆς Παρθένου* ἡ πλοῦξ τῆς λυχνίας, τὸ ἀλάνθαστον αὐτὸ σημεῖον, εἶχεν ὠχρίασαι μόνον ὀλίγον. Ἠδύναντο ὅθεν νὰ εἰσέλθωσιν ἀκινδύνως, αἱ δὲ δύο νεάνιδες, ὑπερπηδήσασαι τὰ ἐρείπια, εὐρέθησαν ἐντὸς τῆς διόδου.

Πράγματι, ἡ στοά ἐκείνη ἐχρησίμευε, πρὸς μετακόμισιν τῶν γαιανθράκων, ὡς ὀρθῶς εἶπεν ὁ Λεονάρδος, δὲν ἦτο δὲ ἐσακαμμένη ἐντὸς τοῦ ἀνθρακῶς, ἀλλ' ἐπὶ σκληροῦ βράχου, ὅστις, ἐκτὸς τινων διηθήσεων ὕδατος, ἐπὶ πολὺ ἀντέστη εἰς τὴν πάροδον τῶν ἐπῶν, διὸ οὐδεμίαν καταρρηξὶς παρετηρεῖτο.

Ἐρπευσαν τοσοῦτον, ὅσον ἡ καταστάσις τῆς Ἀμαλίας τὸ ἐπέτρεπε. Συγκλίσις ἡ διάδος τοσοῦτον καθίστατο στενή, ὥστε αἱ δύο φίλοι δὲν ἠδύναντο νὰ βαδίζωσι κατὰ μέτωπον, καὶ τότε ἡ δεσποινὶς Βὰν Βέστη ἠναγκάζετο νὰ στηρίξῃ τὰς χεῖρας της ἐπὶ τῶν ὤμων τῆς προπορευομένης Γερτρούδης. Ἐπὶ τέλους ἡ Ἀμαλία ἠρώτησε μετ' ἀγωνιώδους φωνῆς :

— Ποῦ παγαίνομεν;

— Δεσποινίς, ὑπέλαβεν ὁ Λεονάρδος, ὑποθέτω ὅτι ἡ στοά αὐτὴ φέρει εἰς τὰ ὀρύγματα τῶν κλιμάκων . . . ἐντὸς ὀλίγου ἴσως θὰ ἤμεθα, μακρὰν παντὸς κινδύνου.

— Πιστεύετε εἰς τὸν Λεονάρδον, δεσποινίς, προσέθηκεν ὁ Ἀντώνιος, σοῦ εἶναι ἕνας! Ἴδετε πῶς ἐξετρώπωνεν αὐτὸν τὸν δρόμον, τὸν ὁποῖον κανεῖς δὲν ἐγνώριζεν;

— Αἰωνίαν εὐγνωμοσύνην θὰ τῷ ὀφείλομεν, ἐψιθύρισε ἡ δεσποινὶς Βὰν Βέστη.

Ὁ Λεονάρδος ἐν ταῦτοις, μ' ὄλην τὴν φαινομενικὴν βεβκιοτήτά του, δὲν ἦτο οὐδὲν δόλως πεπεισμένος ὅτι δὲν ὑρίστατο πλέον κίνδυνος, διὸ ἐβάδιζε πρῶτος, συσπῶν τὰς ὀφρῦς, καὶ προσπαθῶν νὰ μαντεύσῃ ποῦ ἐπερατοῦτο ἡ μυστηριώδης ἐκείνη διόδος.

[Ἐπεται τὸ τέλος]

B. Θ. I.